

CON ONG

tuần báo trào phúng đối lập

(Môn bài nhà nước cấp số 3716 TBTT.CHBCI)

Số 50

10 Ờ

TUẦN LỄ TỪ 30/1
ĐẾN 6-2-1969

CHỦ TIỆM KIỂM ĐẦU BẾP: MINH VỒ

CỬA TIỆM 54 VỒ TÁNH ỜNG NỜI 24.901

XÉT RĂNG... BỊ CẠO
ĐIỆN NÊN PHỜ ẦU.
HUỀ...!

Wason
DS 531
C94++

#50
Jan. 30, 69

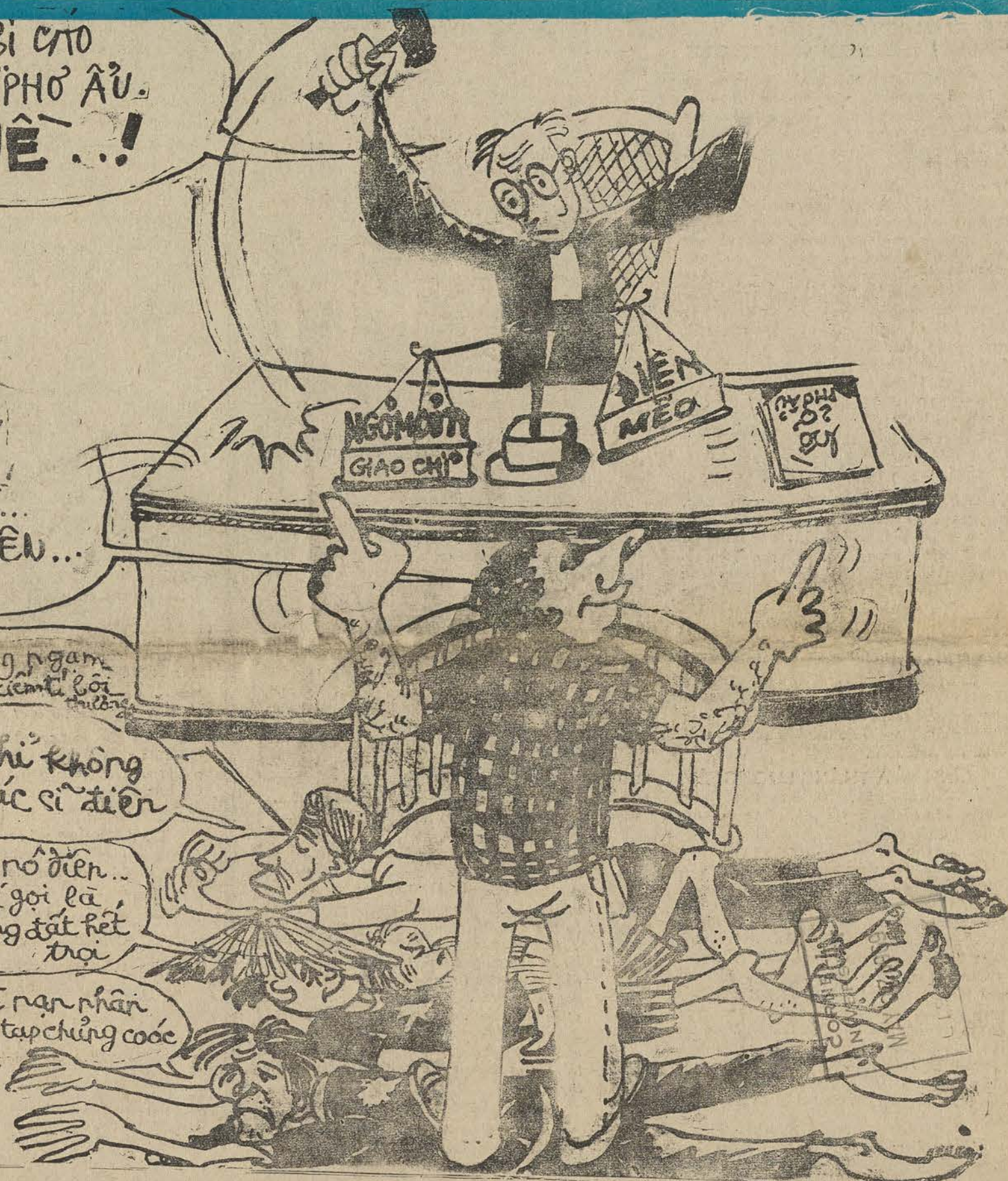
TAO ĐIỆN,
MẦY ĐIỆN,
NỜ ĐIỆN...
CHỨNG TỜ ĐIỆN...

Ờng rết... Ờng ngam
miềng hông kiểnti bời
chừ Ờng

giac chỉ không
có bác sĩ điện

Cả lữ nhạ nờ điện...
thế này thì cứ gọi là
ngủ sừ trong đất hết
trời

Cả nước mừh là nạn nhân
của bệch điện tap chừng cóc

Năm hết tết đến

Còn đúng mười lăm hôm nữa là Thân Đễ làm lễ bàn giao nhường quyền cai trị cho Kê Vương. Nhà nước sẽ «kết toán niên đề...» và nhà báo cũng vậy. Con Ong không dám «kết toán niên đề...» Đầu năm khi, Con Ong tập tễnh bước bằng những số ghê lở đề kết toán cuối năm bằng những số báo đối rách, yếu ớt, vàng vọt. Anh em Con Ong rất ngưng. Đành bắt chước người xưa, tự bào chữa «Gặp thời thế, thế thời phải thế».

Nhưng hào khí không phải đã tắt. Bạn đọc hãy về ngay Giai phẩm Tết Con Gà Con Ong để thấy Con Ong cố gắng vùng lên tìm lại phong độ ngày xưa của mình. Trong rừng báo xuân năm nay, so với các đại giai phẩm in lịch gái đẹp, phong cảnh thơ mộng của các đại nhật báo, Con Ong lấy làm hành diện tuyên bố rằng, về nội dung, Con Ong không thua ai, hơn là đáng khác. Nếu không bị đóng cửa năm mươi ngày, Giai phẩm Tết Con Gà Con

Ong còn hay gặp bội. Vì đi thì giờ chuẩn bị. Song như thế này đã hay rồi. Bạn đọc đừng sợ sáu mươi tí của bạn mua năm mươi hai trang giấy viết toàn chuyện lãng nhách.

Giai phẩm Tết Con Gà Con Ong phát hành xong, Con Ong sẽ gửi tới bạn đọc một số tất niên, mười sáu trang, mười lăm đồng bạc Giao Chỉ Rồi xin phép bạn đọc, anh em được nghỉ ngơi. Ra giêng sẽ lại gặp gỡ bạn đọc ở số đầu năm con gà khởi sắc ra rít, không sợ đũa nào sứt cả,

đối lập loạn cào cào. Số báo cuối năm khi cũng là số báo đáng kể. Bạn sẽ được đọc một thiên «sưu khảo» về con số nhiệm vụ lệnh và tên các nước mà quý đảng dân biểu xuất ngoại giải đọe. Anh nào đi đâu, ngày nào, chỉ sĩ Minh Vồ hàn hạnh tiết lộ hết. Đó là món quà khi nhất mà Con Ong tặng bạn đọc nhân dịp năm con khi về số thứ.

Bạn đọc nhớ đừng quên về ngay Giai phẩm Tết Con Gà Con Ong. Cam đoan chỉ một lá từ vì do Hít Cốc Từ luận giải, bạn đã băng lòng rồi,

HAI ĐIỀM SON CUỐI NĂM CỦA NỘI CÁC TRẦN VĂN HƯƠNG

Bài này không phải là bài bốc thơm cá nhân thủ tướng Trần Văn Hương để « lấy điềm ». Chủ trương của Con Ong trước sau vẫn nằm trong công thức phê bình rất nôm na « hay khen hèn chê ». Chúng tôi không đã kích cá nhân bằng cách lôi đời tư của thiên hạ ra mà vậy như. Cũng như không muốn soi kính hiệu vi vào gia phả của người nhà nước để bốc thơm công đức và sự nghiệp. Mà chỉ nhằm phê bình những sự việc đã xảy ra. Người phê bình chưa thể là người phê phán lịch sử. Ngay cả những người phê phán lịch sử vẫn nhằm lẫn. Sĩ gia Trần Trọng Kim đã nói lên sự nhầm lẫn của sĩ gia nhà Nguyễn Gia Long khi phê phán anh hùng dân tộc Nguyễn Huệ. Khen ngợi cũng vậy, chúng tôi chỉ muốn khen ngợi việc làm hay, tốt của nhà nước. Chúng tôi luôn luôn hoan hỉ được khen nhà nước nếu nhà nước phục vụ quần chúng đúng mức. Trong tinh thần ấy, số này, mục này, tôi nói về hai điềm son cuối năm con khi của nội các Trần Văn Hương.

HỦY BỎ VỤ ĐI LÀM CHIỀU THỨ BẢY.— Ông bầu Nguyễn Văn Lộc, cha đẻ của cái lệnh bắt công chức, quân nhân đi làm chiều thứ bảy, đã đi... Tây (cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng). Ngay khi ông còn ngồi trên ghế Thủ tướng, Con Ong và các đồng nghiệp đều đã kích cái lệnh bóc lột sức lao động của công chức, quân nhân nhân nghèo này. Mãi tới nay, Thủ tướng Trần Văn Hương mới có thì giờ xét lại. Và ông đã cho cái lệnh của bầu Lộc nằm im ở một trang nào đó trong Công Báo Việt Nam. Đề, gọi là đánh dấu một thứ kỷ niệm vui buồn của công chức Giao Chỉ. Công chức và quân nhân không phải đi làm chiều thứ bảy nữa. Đó là điềm son thứ nhất.

LÍNH NỬA THÁNG LƯƠNG FÉVRIER.— Theo luật... lính lương, cuối tháng công chức mới được « rút sê ». Nếu là công chức bự, cỡ giám đốc trở lên thì lính ngày nào cũng chu. Hai tháng lính 1 phát công tốt. Nhưng công chức cấp tiểu cần lính ngay. Vừa lính xong, mai một lại lính liền vẫn khoái! Ôi, cái niềm khoái này phải chờ đợi sau nạn hồng thủy. Tết năm nay nhằm đúng 17 tháng 2. Công chức nghèo cần có tiền từ 10 để thực hiện câu thơ của Trần Tế Xương: « Chẳng phong lưu cũng ba ngày Tết, Kiệt cú như ai vẫn rượu chè ». Theo đúng luật thì Tết này công chức treo niêu 1 Thông cảm điều đó thủ tướng Hương đã chỉ thị cho cấp dưới rần lo phát lương sớm cho công chức. Và chỉ phát một nửa thôi. Còn nửa kia ăn Tết xong lính nốt. Thế là đẹp rồi, là lòng tru ái của thủ tướng đối với công chức nghèo kỹ quá rồi.

Một số người tự hỏi tại sao thủ tướng không cho thanh toán trọn món lương cơm của công chức tháng hai? Theo ý tôi, tết nhất dân nghèo ham mua sắm lắm. Không tiền thì « nhịn » vài món không cần thiết cũng chẳng sao. Song sẵn tiền, sắm vung vít. Còn dư lại có thể bày trò đen đỏ cầu hên đầu năm. Lính lương hết, trông chờ tháng ba dài lê thê, tiền đâu mà đóp? Do cái lẽ ấy, Thủ tướng chỉ cho lính trước nửa tháng lương février thôi. Một nửa để ăn... cầm hơi, chờ cuối tháng ba. Thôi đời, tưng hay ăn vụng. Nhớ tưng tiền, công chức chờ hồi lộ, tham những thì đến đời kiếp nào mới tận diệt được tham nhũng. Và chăng, xuân năm ngoái, giặc Cộng về đốt nhà, giết người khiếp quá. Tang tóc còn đó, vui gì mà hưởng xuân đúng mức. Thôi, lính nửa tháng lương, đi tiêu thị Nguyễn Du mua heo đông lạnh về ăn tết... nhẹ nhàng thôi.

Công chức nghèo, các bạn thấy chưa, thượng cấp lo cho các bạn chu đáo thế đấy. Hãy hy sinh nhiều hơn, để đền bù tấm lòng ưu ái của thượng cấp!

minh vô đôi lập với nhà nước bèo nhỏ đôi lập với nhà bếp

Thưa quý vị,
Hôm nay, tại trụ sở Hội Đười Ươi mà tôi được hân hạnh đầu hót đây, tôi tạm nghỉ để tái đôi lập với nhà bếp để nói về lương tháng thứ mười ba, một tháng lương đang làm công nhân, lao động tốn công tranh đấu và đang làm bạn chủ nhân khốn lìn tính toán, so đo Tôi đầu bằng tiếng nước tôi. Truyền thống của Hội Đười Ươi là cầm chỉ bọn Giao Chỉ đang đàn nói tiếng Mèo hay tiếng Tây. Rất khác với cái Hội Sư Tử. Thật không còn gì lợm giọng bằng dân mít viết tiếng Tây, đọc tiếng Tây ở hội Sư Tử rồi dịch ra tiếng Giao Chỉ để đăng báo Giao Chỉ. Tôi mà làm chủ nhật báo, thưa quý vị, những bài diễn thuyết bằng tiếng Tây của dân mít dịch ra tiếng Giao Chỉ nhờ đảng, tôi vứt chạ nó vào thùng rác. Nếu vì truyền thống của hội Sư Tử, tôi nghĩ rằng, thằng hay con mít phải viết diễn thuyết của nó bằng tiếng Giao Chỉ rồi dịch ra tiếng Tây, tiếng Mèo sau mới phát đạo làm người Giao Chỉ chính thống.

Thưa quý vị,
Nhưng mà kế bu bọn đứ đờn, bọn khưa môi mĩa mề trong khung cảnh sấm bành sưa bò. Diễn thuyết của chúng nó không làm dân tôi sung sướng hay đau khổ thêm. Thì tôi cóc cần. Tôi nên nói ngay cái đề tài của tôi. Khi tôi mở cái miệng thổi vì chưa kịp đánh răng bằng kem Hynos, công nhân nhà hàng Majestic đang đòi hỏi lương tháng thứ mười ba. Tôi không nhớ rõ câu tâm sự của nhà Tổng Trưởng Lao Động Đàm Sĩ Hiến mỗi khi có cuộc tranh chấp giữa chủ và thợ. Hình như ông nói, đại ý, khổ như chó! Tôi cũng đểch nói nhiều về lương tháng thứ mười ba của công nhân, lao động. Mà nói về những bài tường thuật nghiên cảm tình về phe thợ của bon thợ viết nhật báo và những bài quan đềm, này lừ của các ông chủ nhiệm bệnh leo động... Trời ơi nhưng lại vẫn thừa thủ đoạn bóc lột kỹ giả công nhân của mình.

Thưa quý vị,
Tôi có thể đếm trên đầu ngón tay những ông chủ báo phát lương tháng mười ba cho ký giả công nhân và nhân viên trị sự báo của mình với sự cư xử đẹp đẽ, hân hoan. Thí dụ: chủ nhiệm Chính Luận, Sống (đã chết) và năm nay là ông chủ nhiệm nhật báo Công Luận. May ra thêm cha Trần Du báo Hòa Bình và có thể. Trắng Đen quân vãn...

Năm ngoái, chỉ có Chính Luận và Sống. Vàng, chỉ có hai ông đó. Ấy mà, tôi đang được đọc những bài bình luận, tường thuật cuộc tranh đấu cho lao động tháng lương thứ mười ba trên những tờ nhật báo mà tôi biết chắc, mấy năm trước đã quyết lương tháng thứ mười ba của ký giả đôi rách. Tôi muốn văng tục một câu nhưng sợ cảnh bị gậy nên đành... văng tục bằng trái tim!

Thưa quý vị,
Quý vị có thể tin tôi rằng thì là tất cả mọi thiện chí, mọi đạo đức, mọi công bình, mọi tranh đấu cho dân tộc, quê hương trên những tờ nhật báo quyết lương tháng thứ mười ba của ký giả đều là... bịp bợm, giả dối. Tôi thiết tha yêu cầu những ông chủ báo bóc lột ấy hãy chấm dứt đăng tải những tin công nhân tranh đấu lương tháng thứ mười ba hay đòi tăng lương. Xin long trọng báo cho quý vị ấy biết rằng, dù chỉ là tuần báo, dù bị đóng cửa hai tháng, nhĩ vị chủ nhiệm, chủ bút của Con Ong vẫn quyết định trả lương tháng mười ba cho anh em thợ viết thợ vẽ.

Thưa quý vị,
Tôi chấm dứt bài diễn thuyết ở đây vì hết giấy. Hy vọng số cuối năm sẽ nhận được tin của đồng đồng chủ nhiệm nhật báo quyết trả lương tháng mười ba cho ký giả của mình.
Chào quý vị

LƯƠNG THÁNG THỨ MƯỜI BA, CHỈ VÌ MIMÀ KHỐN LỊN.

Vì tác giả bị đau lên đầu xuống và vì Mỹ sắp về nước, nên for rent ở Giao Chỉ xuống dốc không phanh ghê quá; lại cũng vì ông trung tá Vũ Quang, thị trưởng Cam Ranh, ông ta bảo vệ chủ quyền quốc gia kỷ lăm, nên tác giả thấy cóc còn cái gì để viết về... for rent. Ra giêng tác giả sẽ giới thiệu cùng bạn đọc một thiên phóng sự của một cây bút hữu hạng. Còn tác giả xin phép được về vườn. Trong khi chờ đợi, bạn hãy đọc tạm vài giòng văn chương nham nhờ cô lỗ xỉ.

T.N.

Sau mỗi một cuộc chiến, trên thế giới, nước nào cũng bị tàn phá. Trừ nước Hoa Kỳ là nước chuyên đem quân đi giúp bàn dân thiên hạ thì luôn luôn bình chân như vại từ đệ nhất thế chiến tới nay. Vàng ở đồn Knox của họ có xây xirt tí tinh nhưng chẳng sao cả. Chiến tranh tàn phá các thành phố lớn, giết người không kể nam phụ lão ấu. Người ta đành chấp nhận. Chả lẽ cứ cứ bố chiến tranh. Nhưng nỗi đau khổ cho những kẻ còn lương tri là khi tiếng súng xơi tái nhau ngưng nổ, mỗi đất nước lại sản sinh thật nhanh một thế hệ chán chường mệt mỏi. Nhà Xã hội, Tâm lý học gọi thế hệ đó là thế hệ hậu chiến. Thế hệ này mang tâm sự nào nề. Thằng hay bại họ đều rời rã muốn nổi loạn, phá phách, cóc cần tương lai. Những Blou sons Noires, Demi-Sels, Teddy Boys, Beatniks vãn vãn là hậu quả của đệ nhị thế chiến. Còn đệ nhất thế chiến thì có thể hệ lạc lõng mà Ernest Hemingway là một trong số đông được người ta kể đến.

Đã nói về « thế hệ » sau... những ngày VC đánh Saigon đã bị đẩy lui, để lại chiến trường nhiều xác chết và nhiều vết máu. « Thế hệ » này phần đông là chính khóa kinh niên, chính khóa tập sự, trí thức khoa bảng. « Thế hệ » này không nổi loạn, phá phách mà lại nhĩ nhớ rất đáng tức anh ách cái của mình. Nhà viết thời hài xin mệnh danh nó là « Thế Hệ Nham Nhờ »,

Nham nhờ... như cuộc đời. Đứng phong phóc. Trước hết, nhà báo Phong Tình giới thiệu cùng độc giả ông Cổ Lục, chủ tịch hội nhi đồng cứu quốc. Chủ tịch Cổ Lục năm nay sơ sơ chừng ngoài sáu mươi tuổi, Đấng lễ, má đã hom hem, răng đã long, tóc đã bạc, đi đâu phải chống ba toong. Và, mỗi tối đều uống Thảo Nam Sơn mĩ lý Tam Tinh Hải Cầu Bồ Thận Hườn của nhà thuốc Võ Văn Vân.

Nhờ Cổ Lục mẫn chủ tịch Hội nhi đồng cứu quốc hai phùa. Lại nhờ khách sạn Caravelle có nhiều em dấm bốp ve vuốt giới nên dù ngoài sáu mươi tuổi, chủ tịch Cổ Lục vẫn đủ phong độ đánh mỗi tuần 1 cỏi... « Xe van ty nai »! Giọng nói của vị chủ tịch Cổ Lục có khí hơi sa sút. Chủ tịch nói như mếu như khóc, rạn từng chữ như gà mái rạn đẻ. Khi chủ tịch đọc thông điệp, diễn văn thì nhạc hùng phải thay bằng nhạc... mặc niệm bài.

« Đem khuya âm u ai đánh đu trên óc mùng »!

Hai năm trước, một con gà mái trong hội Nhi Đồng Cứu Quốc đã chẻ chủ tịch Cổ Lục « yếu » quá, không dai phong một chút xúi nào hết trơn. Khả năng của chủ tịch Cổ Lục chỉ còn đáp ứng nỗi nhu cầu tô bản đồ và chưa đi chợ đã hết người.

Tên thật và quê quán của Cổ Lục là gì, độc giả đừng nên tìm hiểu. Cổ Lục chơi thân mĩ lý Phong Tình. Hai ông này mượn mấy câu thơ của Tố Như tiên sinh tức Tiên Điền Nguyễn Du:

— Trăm năm trong cõi người Ngô,

Chữ tài chữ mệnh nó vô lẩy nhau

Trái qua một cuộc bề đầu

Những điều trông thấy mà đau đớn lòng

Lạ gì bỉ sắc tư phong

Trời xanh quen thói má hồng đánh ghen

Cảo thơm lần đở trước đèn

Phong tình cổ lục còn truyền sử sanh.»

để đặt « bút hiệu » cho mình. Những kẻ giao du với Cổ Lục bèn bắt chước mà lấy danh hiệu, bút hiệu như BISac Tú Phong, Cao Thơm, Mã Giám Sinh, Sở Khanh v.v... Sau này nhà viết thời hài sẽ đề cập đến những nhân vật lừng lẫy đó,

Bây giờ, nói về nhà báo Phong Tình và nhà chủ tịch Cổ Lục. Họ đang đánh phé. Trận phé kéo dài từ trưa mồng một tết đến nửa đêm vẫn còn hào hùng và đều căng. Bỗng gần ba giờ sáng, đạn nổ ồm ồm, nổ sột ruột non, ruột già và bao tử. Nhà báo Phong Tình thua hơi đậm, dầm ra cầu sườn bò vì tiếng nổ. Hân chữi đồng:

— Mả mẹ chúng nó, dốt vừa vừa thôi chứ, dốt nhiều quá để nghèo mạt à..

Chủ tịch Cổ Lục cười hề hề.

— Lâu lâu mới mừng được nền đệ nhị Cộng Hòa, nhờ anh một tí...

Lúc ấy, nhà giám đốc Kỹ Thuật đang thiêu ngủ, bỗng vụt thức, ớ ớ:

— Ký gì đi hà?

Nhà viết thời hài cần tả vài nét đan thanh về cuộc đời cà lờ thất thểu của Kỹ Thuật. Vài nét thôi, vì, trước sau, Kỹ Thuật chỉ là một gã châu rìa hạng bét. Kỹ thuật chả là con mẹ gì cả. Nhưng ai hẳn ta cũng quen. Và đã quen hẳn ta « có tình » thân thiện. Hân quen tuốt mo. Từ

giao chi' for Rent

PHÓNG SỰ CHỐNG BỊ GẬY CỦA THẬP NGUYÊN

nhà thờ đờn văn nghệ sĩ, chính trị gia, Cái gì hẳn tacũng biết song chẳng biết cái gì.

Đất nước ta khổ sở thay, khá nhiều hạng « cái gì cũng biết song chẳng biết cái gì ». Những người lãnh đạo quốc gia thường khó chịu vì bọn đá cá lặn dưng này. Khốn nỗi hai tiếng « dân chủ » kẻ tử đứng vào họng các nhà lãnh đạo. Hóa cho nên, các nhà lãnh đạo «ngắt ngư» như con tàu đi, ức học xi đầu mà không dám «nhúp» hay «xúc» bọn thối miệng. Ôi, dân chủ ở nước chậm tiến, ta thù mi. Vì mi mà những thằng « cái gì cũng biết song chẳng biết cái gì » mới có «lãnh» để ngồi công kích lung tung beng.

Kỹ Thuật chính là một thằng thích công kích lung tung beng dù người ta cố gắng kỹ trong trí tuệ của nó cũng không có lấy nổi một xi... hiểu biết. Đó vài nét về nhà giám đốc Kỹ Thuật, Chủ tịch Cờ Lược trận từng tiếng trả lời Kỹ Thuật.

— Pháo nổ. Pháo nổ cho vui nhưng con nhà Phong Tình nó khó tính nó không thích đốt pháo nhiều. Tao mới bảo lâu lâu có dịp mừng Tết đệ nhị Cộng Hoà một phùa, nhờ nó có.

Nhà báo Phong Tình ném quân sát xuống... mền :
—Đồng ý. Nhưng sự bố mấy anh đó đón cây Mùa Xuân

của Thương binh tử sĩ, xin các anh ấy xui bọt mếp, đéch anh nào chịu suy tiền. Vậy mà các anh ấy đốt pháo hàng tiếng đồng hồ liền thì chịu sao nổi.

Chủ tịch Cờ Lược gỡ mực kính lau chùi :
— Mẹ kiếp, lòng ái quần lại sôi như thùng nước lèo hủ tiểu rồi.

Phong Tình nghiêng rặng :
— Lĩnh ta chiến đấu cực khổ. Nhiều đơn vị «đóng trong rừng mai, nếu mai không nổ thì không biết Xuân về hay chưa ». Vậy mà ở Saigon chúng nó đủ đờn, đốt pháo khiếp quá. Chúng nó đốt bạc, đốt tim những người cơ cực, những người đang quần quai ở nông thôn. Sáng nay, tao vô cư xá sĩ quan C.H. thăm thằng bạn, thấy các quan to súng ngắn phóng tay đốt pháo. Nghĩ mà thương lính nghèo.

Chưa hà giận, nhà báo Phong Tình chửi vung xích chó :

— Ông không thề người được bài hát « Em chi yêu có anh binh nhì ». Bài này mà cho các em ca sôi nhí nhảnh hát trên Tôi Hót và Nịnh, ông chỉ muốn phá bố mấy đi. Đó, sự nham nhở đó, sự gian dối với lòng mình đó. Gian dối hết, gian dối thiên miền, gian dối cả nước. Cả ông nữa. Ông cũng đang gian dối. Ông ngồi ở Saigon viết báo

ra cái điều có lừa trong tâm hồn ông nhưng ông trốn quần dịch hơi kỹ.

Nhà báo Phong Tình thờ dài :
— Ôi thế cuộc ta đang sống nào khác chi bàn phê này. Không thằng nào nói thật «tây» mình. Tao sẽ bỏ đánh phê đề tập nói thật. Chừ nói thật hay là không nói mới là con đười ươi, chiến thắng.

Kỹ Thuật cười hờ hờ ;
— Đúng.
Phong Tình vốn chẳng ưa gì cái thằng châu rìa các các quan to súng ngắn lại nặng phần trình diễn Kỹ Thuật Hầu gần cò cò ;

— Đúng cái gì ? Mày biết con khi mà cứ đưa đời nói chuyện con chó. Làm giàu trong chiến tranh, trên sự đau khổ của mọi người thì cứ việc lo làm giàu, đừng ti toe « Chính trị nhập môn » công kích những người cóthiện chí.

Kỹ Thuật cãi lại :
— Thế nào là làm giàu trong chiến tranh ?
Phong Tình xà lảng :

— Mày nghĩ cái thân mày coi. Ở cái xứ ồm đỏi này, mày chỉ là thằng các ké. Vô Saigon, mày vẫn các ké. Nay mày giàu sang, mày sống đủ tiện nghi : Nhà lầu xe hơi, máy lạnh, máy nước nóng, tô lô phân vân vân...

TRONG HONGOÀI LÀNG

MỒ BÁO rêu rao

(Mồ này cả tiếng lại dài hơi
Mần cán ra tay chẳng phải chơi
Mộc đặc vang lừng trong bốn cõi
Kim thanh chuyển động khắp đôi nơi)

Lốc cốc cốc...
Lốc cốc cốc...
Lốc cốc cốc...
Trình bà con làng nước hay:

GIẢI PHẪM CON ONG CON GÀ NHẤT NĂM CON GÀ

Bạn đọc đọc xong Con Ong số này phải sửa soạn đi vô ngay Giải Phâm Con Ong Con Gà đây nhé ! Tuy ấn hành 50 ngàn số chủ bút Thương Sinh vẫn chửi nhau với chủ nhiệm Minh Võ vì chủ nhiệm đề dành giấy in số cuối năm khi và đầu năm gà, nhất định không chịu in thêm, Vậy thì Con Ong Con Gà có chi vĩ đại ?

Thưa, không có lịch, không có tranh bìa in gái. Bìa báo Con Ong Con Gà Số Tết cũng không in tranh « ước lệ » là gà chọi, gà đập mái. Mà in tranh bìa cóc nhái. Bức tranh cóc « Lão Ông Giảng Đốc » của tổ tiên ta, được họa sĩ Minh Đăng Khánh vẽ lại, trang trọng hóa bằng sơn dầu. In offset tuyệt đẹp. Đó là bức tranh tết quê hương thanh bình cùng loại với tranh mộc bản lợn gà, hừng dưng...

Ngoài phần văn nghệ với những sáng tác đặc sắc của Võ Hồng, Duyên Anh, Nguyễn Đình Toàn, Lê Minh Ngọc, Lan Đình, Hồ Nam, Hoàng Ngọc Liên, Hoàng Trúc Ly, Hoàng Anh Tuấn, Phạm Lê Phan vân vân, bạn sẽ thưởng thức phần văn nghệ trào phúng có một không hai trong khoảng 12 năm tính từ năm con gà 1969,

— Trong mười hai con giáp khốn lộn, bạn giống con nào ?

Lá số tử vi ba que xỏ lá này do Hít Cốc Tử luận giải. Bạn sẽ thấy những thằng chính khứa lem nhem nằm trong từng con giáp. Cười bâng thích, cười chết thối, độc đáo nhất của rừng báo xuân con gà.

— Kỹ nguyên chọi gà

Kịch tác gia Nã Câu viết vở kịch bất hủ này. Bạn sẽ thấy bọn điều đóm Đinh Xuân Thu, Bồi Viêm, Thông Ngón, Lê tài Hót nưng gà của tướng quốc họ Nguyễn và đứ đờ trở thành thượng thư, đứ đờ trở thành sứ giả... Cười ra rít. Cười vãi... trung tiện.

— Buổi trình diễn khi cuối năm

Kịch tác gia Dê Húc Càn cho đủ các

thứ khí nam phụ lão ấu trình diễn trên sân khấu W.C. Cay hơn mứt gừng !

Đọc xong, bạn có thể khóc thét lên.
— Lễ lên ngôi của vua gà.

Đặc xét phái viên của Con Ong trường thuật lễ dâng quang của kẻ vương rất ly kỳ, ngoạn mục và... thối.

— Tân Xuân Thu

Thương Sinh kể bạn nghe vài mẩu chuyện tân xuân thu. Bạn sẽ vô dùi khen rít..

Vân vân và vân vân... Bạn có thể tin tưởng một cách chắc chắn là 60 từ của bạn bỏ ra không bị hổ. Cam đoan với bạn Giải phâm Con Ong Tết Con Gà hạ các giải phâm xuân vĩ đại nhất Giao chỉ có lịch và tranh giá 100—0. Đứa nào nói dối cả nhà nó chết. Nhớ vô nhanh kéo hạm hực cả năm đây, bạn ơi !

DÂN BIỂU LÊ TÀI HÒA NHẤT ĐỊNH KHÔNG ẮN TẾT.

Cuộc tranh đấu cho nền pháo nổ và nền chọi gà của ông dân biểu Lê Tài Hòa thế là đi doang. Nhà nước quyết định cấm đốt pháo, cấm cả Nhân Dân Tự Vệ nổ súng đón xuân, Ông chủ chuồng gà Long An nghệt mặt ra, buồn ba mươi lăm phút. Nhớ thuở ông qua Nam Mỹ giải độc, khi về, ông có hứng bá cáo thành quả với cử tri, đồng bào. Mà ông lại viết báo thuật các vụ đấu bò, đá banh ! Ra cái điều mình qua Nam Mỹ xem... thề tháo ! Dân Giao Chỉ đang sống dờ, chết dờ. Toàn dân đang hưởng về cuộc hòa đàm Paris. Tất cả mong một hậu thuẫn chính trị trong nước và ngoài nước để giành thắng lợi cho hòa đàm. Thì ông dân biểu Long An lại ngớ ngẩn đi tranh đấu cho nền đốt pháo và chọi gà. Chó má hết sức !

Ông dân biểu Lê tài Hòa có thể quên được biển có Mậu Thân ở Huế Saigon ư ? Sao tìm ông sắt đá thế ? Ông Dương văn Ba bảo dân biểu không giống những người khác, quả đúng phóc. Ông đã đọc «Hịch tướng sĩ» của Hưng Đạo Vương chưa ? Giặc đến nhà, cựa gà liệu chọi nổi chẳng ? Ông nên đọc bài hịch này đi. Một người đàn bà, đau sót quê hương đây gót xâm lược, khi ông con trai là danh tướng Mã chiếm Sơn, dâng rượu mừng xuân mà còn biết mừng con:

— «Đất Trung Hoa yêu dấu của lòng ta

Đã thống khổ bởi bao xiềng ngoại quốc

Chưa vừa ư. những tai trong thâm khốc

Vấn đề trên dân tộc nước non này

Có vui chi xương máu đổ tràn thây

Mà hôm nay Mồ trông dâng rượu cúc

Rượu cúc ấy, Chiêm Sơn là rượu nhục»

Mồ Báo yêu cầu dân biểu Lê Tài Hòa sám hối bằng cách nhịn ăn tết đi. Nếu như ông còn liêm sỉ !

VĂN NGHỆ TRÌNH DIỄN

Số báo tuần trước, Dê Húc Càn đã vi vút vài giọng về cái «sô» gọi là văn nghệ trình diễn của ông Văn Phụng. Dê Húc Càn chê thối. Quả thật nó thối lắm. Nó rẻ tiền hơn văn nghệ tạp lục Tùng Lâm. Tùng Lâm còn lừm cho nhi đồng cười khoái chí được chứ Văn Phụng chỉ đủ khả năng làm nhi đồng bất bố nó văn dài Mèo. Mồ Báo khó mà nghĩ nổi cái lối rạn ra sự tự nhiên của các ông Văn Phụng, Ngọc Phú, Phi Thoàn, các bà Năm Sa Đéc, Châu Hà, Ôi, đáng điệu bà già hồi xuân mùa may của bà Châu Hà, nó đã làm Mồ Báo và cả gia đình... tổn thọ. Hai lần thưởng thức «sô» của ông Văn Phụng là hai lần phải uống thuốc táo bón. Ghê thay ! Ai muốn «xô» mà ngại thuốc xô, hãy đón coi văn nghệ... Văn Phụng.

VẠCH MỘT CHÂN TRỜI

Bạn sống ở miền Nam, chiến đấu cho miền Nam, bạn phải đọc Vạch Một Chân Trời truyện dài của Sơn Nam, do Hồng Đức xuất bản và đã phát hành ! Đọc Vạch Một Chân Trời, bạn sẽ sống lại cái không khí khăn hoang tìm kho tàng hấp dẫn hào hùng tại vùng U Minh của thế kỷ trước. U Minh là một vùng đất tàn bời hay là một kinh thành thời xưa đã bị vùi lấp ? Kho tàng chôn dấu dưới lớp bùn lầy vùng U Minh mà thiên hạ truyền tụng có thật hay không ? Bạn sẽ hiểu biết về miền Nam hơn, yêu mến miền Nam hơn một miền Nam hết sức thật mà cũng hết sức hoang đường của những chuyện truyền kỳ thần bí. Mồ Báo trân trọng giới thiệu.

Trình bà con làng nước hay.

Lốc cốc cốc ...

Lốc cốc cốc ...

Lốc cốc cốc .

MỒ BÁO

NOC ĐỘC

CƠ QUAN TRANH ĐẤU CỦA HỘI ĐỒNG I ƯƠI

Chủ nhiệm Ma Bùn

Chủ bút Ma Cỏ

Giám đốc chính trị Ma Cáo

VỀ MỘT CUỐN PHIM «SỰ CÔNG GIÁO» RẤT CÓ THỂ CHIẾN TRANH NHÀ CHÙA LẠI TÁI PHÁT GIỮA A.Q VÀ QUỐC TỰ?

Hai tối liền, trước và trong ngày Phật Thành Đạo, chương trình «Tiếng Chuông Chùa» do Phật giáo thế giới phụng sự Xã hội của Thượng Tọa Thích Tâm Châu phụ trách, đã cho chiếu trên ti vi một cuốn phim dài của Đại Hàn. Tuy là một «phim đạo», chiếu trong một chương trình tôn giáo, nhưng xem rất khoái tí. Phim kể chuyện một nhà sư choai choai, một hôm có con gái nhà quan vào chùa, thấy «hạp nhân» quá, bèn rủ nhau đi trốn. Tối một bờ suối, sáng xuống tắm, còn nhà sư đứng trên bờ ngó trộm. y như cảnh nàng Kiều tắm «rõ ràng trong ngọc trắng ngà, đầy đặn sẵn đức một tòa thiên nhiên». Nhà sư chịu không nổi, bèn cởi áo cà sa vắt đi rồi công nàng mà chạy trốn. Rồi để con (tất nhiên vì trong rừng làm gì có thuốc ngừa thụ thai) con gái lớn lên, lại bị một nhà sư khác định hiếp, khiến ông sư bố phải ra tay giết ông sư hiếp.

Cuối cùng, ông sư đa tình bị bắt, và bị kết án tử hình. Đến khi lườ: kiếm đao phủ pháp xuống cổ mới choàng tỉnh. Thì ra mới trải qua một giấc mơ.

TIN GIỜ CHÓT

Trong số báo ra ngày 27-1, ông «Tú Nốp Tôi» đã lên tiếng đả kích Nà Cầu xuyên tạc, bôi lọ lăng bả về những chuyến «Đi Tây Phước Thiện»:

Được biết ông «Tú Nốp Tôi» có lẽ là người duy nhất trong xứ hiện nay vừa làm chủ hai tờ báo, vừa biết viết báo với danh hiệu «Tú Nốp Tôi». Từ ngày có hoà đàm Ba Lê đến nay, ông «Tú Nốp Tôi» đã đi Tây hai lần. Lần trước không biết ra sao, còn lần vừa rồi, hình như ông đã đi bằng vé máy bay «phước thiện» của Bộ Thông Tin. Tất nhiên chỉ có vé máy bay «phước thiện» thôi, còn tiền ăn ở và du hí (nếu có) ở bên Tây, đều do ông tự túc.

Vì ông «Tú nốp tôi» là chủ báo, và có biết viết báo, nên cái chuyện ông đi chẳng ai dị nghị. Nhưng vì ông là người đi Tây về, nên bọn Con Ông muốn ông làm ơn cho biết các chủ báo và một vài ký giả rách trong chuyến đi Tây vừa rồi đã làm gì ở bên Tây, có làm điều gì điếm nhục quốc thể không, để đến nỗi nhà nước phải ấn định lại thể thức cho ký giả đi Tây. Điều này quan hệ lắm. Vì một là những người đi Tây đã làm xấu lây cho những người ở nhà. Hai là nhà nước đã «vu oan giá họa» cho dân làng báo đi Tây.

Vậy một lần nữa, mong ông «Tú nốp tôi» làm ơn cho biết số: Nếu quý vị đi Tây đã làm

(xem tiếp trang 5)

Cái giấc mơ này đã bào chữa cho nhiều bí đi và tội lỗi. Nhà sư đa tình chỉ mới phạm tội trong mơ, chứ chưa phạm tội thực. Nhưng kể ra, ông sư trong truyện mơ hơi kỳ. Nhất là giấc mơ kéo dài đến 24 giờ, vì cuốn phim chiếu làm tới mới hết.

Các Thầy bên phe Ấn Quang, vốn tức phe Quốc Tự sẵn. Khi xem phim trên, chẳng biết có «nằm mơ» không. Nhưng ngoài mặt thì tức giận lắm.

Tuy nhiên, các thầy không đến «đi rách» vào Thượng Tọa Tâm, Châu mà «đánh» Bộ Thông tin. Bằng cách làm văn thư phản đối Bộ Thông tin đã cho chiếu một cuốn phim «bôi lọ Phật giáo» trong ngày Phật đản đạo. Một Thượng Tọa bên Ấn Quang nói với ký giả rằng: «Ông nghĩ có ức không?

Nhà sư cởi áo cà sa vắt đi, rồi công đứa con gái ở trên lưng, để nó bám chặt lấy cái đầu trục!...» Thăng Ma Tật của Noc Độc,

vì không phải nhà ta hành, nên chẳng những không thấy ức khi xem phim trên, mà chỉ thấy khoái, ước ao được đóng vai nhà sư. Lại nghĩ rằng đầu sao nhà sư trong phim cũng là người đang hoang. Thấy không cưỡng được sự cám dỗ của sắc đẹp, đã cởi áo cà sa bỏ đi, cúi lạy, rồi mới công gái mà chạy. Chỉ có những ai để cả áo cà sa mà công gái, hoặc dùng áo cà sa ấp ủ cho gái, thì mới đáng trách, mới đáng phê nhẽ.

Dù sao thì việc các thầy Ấn Quang phản đối Bộ Thông Tin cũng là một điều hay. Tất nhiên Bộ Thông Tin sẽ ra thông cáo đổ trách nhiệm cho Phật giáo thế giới của Thượng tọa Tâm Châu. Và khi đó, Thượng tọa Tâm Châu sẽ phải lên tiếng giải thích, và chiến tranh bằng mồm rất có thể sẽ tái phát. Mà bất cứ cuộc chiến tranh bằng mồm nào cũng đáng khuyến khích, vì nó làm giàu cho ngôn ngữ bình dân.

CÁC ÔNG CHỦ BÁO SANG TÂY ĐÃ ĂN HẠI HẠI NÁT RA SAO KHIẾN NHÀ NƯỚC PHẢI NÓI SUNG ?

Trong số trước, bọn Con Ông đã đặt vấn đề ở nước này đến hai cái nghiệp đoàn ký giả, mà đểch làm gì cả. Đề đến nỗi hội Chủ Báo phải đứng ra tranh đấu cho mấy thằng nhà báo được đi Tây, theo dõi hòa đàm Ba Lê. Kết quả của vụ tranh đấu này Bộ Thông Tin đồng ý phước thiện cho mỗi báo một vé khứ hồi Saigon - Ba Lê. Mỗi người được đi trong thời hai tháng, và phải rút thăm đưa nào đi trước, đưa nào đi sau. Hội Chủ Báo bèn làm một sự rút thăm rất là hăng hái. Đặc biệt trong số danh sách tham dự rút thăm, chỉ lơ thơ vài ba thằng ký giả rách, còn toàn là các ông bà chủ báo, quan lý, v.v....

Mục đích của việc đi Tây là thu lượm tin tức. Vậy đi Tây để làm gì? Có phải dân biểu bắt khả xâm phạm đầu mà hồng buôn lịch cỡi ở ông, và buôn hàng lậu thuê.

Chẳng biết đi làm gì: Chỉ biết trong đợt đầu, đã có những ông chủ báo ra đi. Và kết quả là mới đây Bộ Thông Tin ra lệnh hủy bỏ thể thức ra đi theo lối cũ. Bộ còn ra thông cáo, tất nhiên có đọc trên tivi, kể tội rằng những người ra đi chẳng những đã không làm được trò trống gì đáng kể, mà còn làm những điều có hại. Vì thế từ nay, thằng nhà báo nào muốn đi Tây, phải xin phép Bộ Thông Tin, và Bộ có cho phép mới được đi.

Qua cái sự kể tội kể trên, có hai vấn đề được đặt ra:

Một là mấy ông đi Tây đã làm gì xấu xa bên đó, để đến nỗi Bộ Thông tin phải kể tội và ấn định lại việc cho nhà báo đi Tây. Nhà nước kể tội như vậy có đúng không hay đồ oan cho các ông. Yêu cầu các ông phải lên tiếng nói rõ. Các ông mang danh làng báo rảnh, và bây giờ bị hạch tội, tức là các ông đã làm xấu lây làng báo. Tại sao các ông bẽ bối vậy. Sự thật ra sao?

Vấn đề thứ nhì là nhà nước nên ấn định lại tiêu chuẩn cho nhà báo đi Tây. Bộ Thông Tin không thể, và không nên có quá nhiều quyền trong vụ này. Hãy để cho các báo tự do cử ký giả đi Tây, với điều kiện người đi phải đích thực là ký giả. Nếu giúp phương tiện, thì giúp đồng đều. Nếu không thì hãy kể các báo. Nhà nước không nên đặt ra những tiêu chuẩn để kiểm soát một cách khắt khe, làm như thế, ở bên Tây, mấy thằng nhà báo VN còn làm ăn gì được nữa. Hãy trông tượng trong cuộc họp báo của phe cộng sản, khi một ký giả của Nam VN đứng lên đặt một câu hỏi hóc húa, kể họp báo có thể tránh né một cách rất khôn lặn bằng cách chỉ vào mặt ký giả mà nói: anh là người do nhà nước cử đi, anh không phải ký giả miễn trả lời. Lúc bấy giờ có phải ê mặt không.

Những gì của ký giả, hãy trả cho ký giả. Cả chủ báo lẫn nhà nước đừng nên bôi bẩn ký giả mà tội nghiệp.

CÔNG ĐẢN QUẢN LÝ CAO ĐẲNG LỢC VÀ KHÔNG ĐIỀU VỚI TỔ QUỐC THỨ 2

* BÀI CỦA BÀN BÁO ĐẶC PHÁI VIÊN MA BÙN TỪ BÊN TÂY GỬI VỀ.

Kính gửi cái gọi là Chủ nhiệm Minh Võ.

Bây giờ là tới 25 tháng 1, cái gọi là kim đồng hồ chỉ đúng 9 giờ tối. Khi cái gọi là phái viên Ma Bùn cầm trong tay cái gọi là cây viết để viết cái gọi là bức thư này, thì cái gọi là ngày dài nhất của cái gọi là hòa đàm Ba Lê vừa chấm dứt.

Tất cả những cái gọi là quan trọng chắc những cái gọi là Nhật báo đều đã đăng hết. Nên Ma Bùn chỉ đề cập đến một cái gọi là không tốt của cái gọi là đồng minh Huê Mỹ mà thôi.

Theo cái gọi là một sự thỏa thuận từ trước thì trong phiên họp khoảng đại đầu tiên vào 25-1, cái gọi là «phe các ông» (tuy có cả những cái gọi là đàn bà) nói trước «phe chúng tôi». Cái gọi là dự luận đoán rằng trong phiên họp này, thế nào

cái gọi là phái đoàn BV cũng đề cho cái gọi là MTGPMN lên tiếng đầu tiên. Và chắc là trường phái đoàn Huê Mỹ Cao bảo Lộc sẽ nhường cho Trường phái đoàn VNCH lên tiếng trước.

Đến khi họp, quả nhiên, cái gọi là Xuân Thủy đã đề cử cái gọi là Trần bửu Kiêm lên tiếng trước. Nhưng đến phiên «phe chúng tôi», thì Huê Mỹ đã lên tiếng trước, nhường cho VNCH lên tiếng sau cùng. Thế là cái gọi là dự luận đã chỉ đoán trúng có một nửa.

Dù có bóc ông bạn bé nhỏ lên một chút, thì Huê Mỹ đâu có thiệt thòi gì. Thế nhưng họ vẫn tranh nói trước.

Cái gọi là phái viên Ma Bùn đề nghị ta nên tự an ủi rằng: Trong một cuộc lễ lớn, cái gọi là nhân vật quan trọng hơn cả, bao giờ cũng nói sau cùng.

NÊN LẮM

Trong mục Bức Thơm kỳ trước, kẻ giữ mực này sau khi bốc thơm Thủ tướng ra chỉ thị cho các cấp chánh quyền địa phương đừng làm phiên dân vào dịp tết đã tỏ ý mong muốn Thủ tướng ra lệnh không cho các ông bà lớn được nhận quà tết.

Đến nay, chỉ thị đó đã có rồi. Nhà nước cấm công chức, quân nhân không được nhận quà Tết. Tuy nói chung là công chức quân nhân, nhưng mọi người đều hiểu là chỉ có công chức cao cấp và quân nhân cơ bự như Tướng Tá, tỉnh, quận trưởng v.v... Chứ đại đa số công chức hạng bét và quân nhân lính trơn bay hạ sĩ quan thì... chớ nó tết. Nên khỏi cần cầm nhận quà.

Theo tục lệ, tết vốn được đặt ra để vui chơi mừng năm mới. Nhưng «thực tế», từ lâu Tết đã được coi là một cơ hội để những người làm lớn nhận hối lộ một cách hợp pháp, Những món quà đắt tiền, những chiếc bánh «nhân vàng» là những thứ dùng để

chi bốc thơm không bốc thổi. Bó đưa nào nói dối

hối lộ mà nhân viên công lực không thể «ghi sổ» trước được.

Ra lệnh cấm nhận quà Tết nhà nước đã làm một điều hợp thời. Tuy nhiên, cũng còn chờ kết quả xem sao. Nếu vì cấm nhận quà, các ông lớn bà lớn lại... nhận tiền cho tiện thì càng khốn.

người quân tử bịt mũi mà đọc

ĐỪNG ĐỂ DÂN AN TẾT NGOÀI ĐƯỜNG

Biến cố Tết Mậu Thân vừa rồi đã khiến bao gia đình tan cửa nát nhà. Sau đó, chánh quyền đã giải quyết bằng cách xây chung cư, rồi bán trả góp cho dân. Nhiều người tuy đau lòng xót ruột, mắt nhắm mắt mở, nhưng vẫn bán cũ, nhưng cũng đành cần bán mà chịu, đợi ngày vô ở chung cư.

Hơn một năm trôi chui rúc ở các trại tạm cư (năm Mậu Thân 13 tháng) đời sống khổ như con chó, nhưng phải cố chịu đựng với hy vọng sẽ có căn nhà mới.

Nay nhà đã xây xong từ lâu. Nhưng vì trục trặc trong việc phân phối, đến nay chỉ còn hơn nửa tháng nữa là tới tết, mà dân mất nhà vẫn chưa có hy vọng được ăn tết nhà mới, trong khi đó nhà mới bỏ

không hình như nhà nước quên ba đô thành còn dọa rằng vì dân xía vô việc phân phối, nên đến tết Congo chưa chắc đã được ở nhà mới!

Sáng chúa nhật 26-1, bốn trăm đồng bào đau khổ đã kéo tới khố lóc như mua tại trụ sở hạ viện, và tổ cáo tùm tùm. Hình như có truyện rắc rối chỉ vì nhà nước quận 3 muốn tự ý xấp xếp, muốn áp dụng câu «nhà nước đặt đầu dân ngồi đấy». Nhưng dân không chịu, nên mới kẹt.

Tết nhất đến nơi, nhà cửa xong rồi, phải sớm lo cho người ta đi chợ. Đau khổ một cái tết chưa đủ sao mà còn định đây đem người ta thêm một tết nữa.

GIÚP GHỒNG THÀNH CÔNG

Các báo xuất bản ngày 26-1, nơi mục tin vật có cho biết tại Bình Dương, nhà nước mới khám phá được một tổ chức xỏ để quan trọng. Có nhiều người bị bắt, với khá bọn tiền tang.

Mẫu tin còn cho biết trong số những người dính líu bị bắt, hình như có phu nhân của một vị dân biểu.

Ít lâu nay, dự luận nói nhiều tới mấy vụ dân biểu buôn hàng lậu, buôn lịch cỡi trường v.v... Bây giờ mới thấy một bà dân biểu «đám đàng». Bà này là thuộc loại «giúp chông thành công».

ngọn lửa JAN PALACH

Năm Quý Mão ngọn lửa thiêng Thích Quảng Đức đã thiêu cháy một giai đoạn lịch sử. Ngọn lửa vô úy cao vòi vọi làm rung chuyển hoàn vũ. Người Việt Nam được thế giới chiêm ngưỡng và kính nể. Dù vậy, nhất định con người duy lý Tây phương không thể nào hiểu nổi ý nghĩa thâm thúy, đạo vị của hành động xuất thế đó. Tại quốc nội, bọn ma đầu đã dùng các danh từ "nướng thịt" "tự tử" để giả vờ ngu xuẩn, ngoan cố chối từ một thực tế siêu nghiêm.

Bây giờ ngọn lửa Jan Palach bùng cháy tại thủ đô một nước "bán cộng sản". Ngọn lửa trên được các quốc gia, các dân tộc, các chính phủ tự do có ác cảm với cộng sản khai thác triệt để. Những gì người ta xuyên tạc trước kia thì bây giờ đổ dồn hết vào đề ca ngợi. Thì ra ở đời này chân lý bao giờ cũng bất biến mà thủ đoạn thì quanh quẩn vô cùng.

Dù sao, nói về tài gây đổ máu thì Cộng sản Việt Nam cũng đã làm cho thế giới hơi ngán nhưng tự hủi xác thân để phụng sự nhân loại thì ở Miền Nam này, Phật giáo đã để lại một gương sáng.

Khỏi cần một sự giải thích có ý nghĩa Siêu hình, ngọn lửa Jan Palach rất đậm đà ý vị nhân bản. Có một điều: "Ngài Quảng Đức tự thiêu đã thắng lợi vì ngài tranh đấu với thế giới tự do. Jan Palach tự thiêu để phản đối Cộng Sản thì kết quả chưa chắc đã mỹ mãn". Thật vậy, trong một chế độ coi mạng "ông của con người là trong thì sự tiêu hủy xác thân mới đem tới kết quả. Chứ như đối với các chế độ lấy "chiến thuật biến người" làm chiến thuật chính yếu thì xác thân cá thể có gì đáng quan tâm. Hãy chờ mà xem. Rồi đây, dân tộc Tiếp lại cúi đầu xuống, nghẹn ngào tưởng nhớ người sinh viên và đầu hàng một cách tiêu cực. Ngọn lửa Jan Palach chỉ có nghĩa nếu toàn thể thế giới tự do dẫn thân vào cuộc giải phóng. Nhưng việc đó, chắc chắn không bao giờ có khi mà Nga Mỹ đang cố gắng xích lại gần nhau hơn.

Trở về thân phận VN, 1963 sáng chói ngọn lửa từ bi. Nhưng rất tiếc, sau phút đột khởi huy hoàng ấy, một số đồng đã không biết bảo tồn, tôn trọng đã đem ra dùng vào những việc hoan hô, đã đảo, không xứng đáng nên đã bị phải nhốt phần nào. Tuy nhiên, nếu những người lợi dụng biết hồi tâm lại, dừng lại dừng để cho các khách đồng nhất thời làm hại thì chắc chắn đại sự sẽ không đến nỗi phải lênh đênh.

Jan Palach thiêu mình để chống lại một chủ nghĩa vô thần, vô nhân đạo. Ý nghĩa đó, cứ chỉ đó đáng cho anh chị em sinh viên nước nhà ngẫm nghĩ. Vì, cùng với ngọn lửa Thích Quảng Đức ta còn có sức vũ bão của cả thế hệ đang lên. Ấy thế mà, sức mạnh đó cũng đã bị bọn "nhà thầu chính trị" làm tan nát hết. Sinh viên Âu châu đã thức tỉnh với Jan Palach. Sinh viên VN ngậm ngùi với thân phận trên búa dưới đe. Tất cả những gì của tuổi trẻ hôm nay tất phải dồn vào đảng trước. CS là thế đó. CS Âu châu là thế đó. Đến như Cộng sản Tàu CS Việt thì còn bao tàn tới mức nào? Một ngày đã qua nào đó, người cộng sản xứ này đã nương tựa vào sức mạnh của sinh viên, của Phật giáo để xúc tiến mưu đồ xích hóa miền Nam. Bây giờ đây, hẳn anh em sinh viên đồng bào Phật tử đã thấy, ngọn roi cộng sản lợi dụng đang quay ngược lại để đánh vào mắt bọn họ. "Thiện ác đảo đầu" là thế đó. Hãy nghĩ kỹ lại xem.

về vụ chủ báo đăng kiện nghị xin vé máy bay (tiếp theo trang 7)

Như vậy, ông chủ báo Anh Hai là người thứ nhì kế tiếp sự nghiệp của chủ báo Cựu Ba Trọn, đã đưa chủ báo Giao Chỉ lên hàng "nhân vật tối quan trọng", được bảo vệ kỹ lưỡng không thua gì các Tổng Bộ Trưởng của Chính Phủ. Không những thế, hành động này đã cực lực đáp trả mọi mưu mô chia rẽ này nọ của bọn hôi nách thói mồm, bởi vì anh Hai và cựu Ba Trọn tuy là "người ngoài ấy" "người trong này" nhưng đã tỏ ra đồng tư tưởng, đồng chí hướng với nhau: Tính mạng của chủ báo quý hơn thợ viết rất nhiều!

Chẳng thế mà hồi còn làm thợ viết, ông còn la cà ở các quán cóc lai rai với anh em, nhưng bây giờ lên hàng V.I.P rồi, ông hết dám, ông thích có người kè kè chó lừa đi sát một bên, dứ nào dụng đến ông, ông cho lệnh bán... thấy bà!

Bởi vậy mà đời sau, quốc văn giáo khoa thư sẽ phải sửa lại rằng:

Ai bảo chủ báo là khổ?

Không, chủ báo sướng lắm chứ!...

— Chứ còn gì nữa? Nếu không sướng thì sao giờ này vẫn còn tới bảy, tám trăm ông đòi xin làm chủ báo, trong khi thợ viết phần đông vẫn rách mướp một khi!

ai bảo đại ngu hay quên đại ngu nhớ lắm chứ

Sau khi Đại Sứ Cabot Lodge, tức công dân danh dự Đại Ngu Cao Bảo Lộc được Tân Chánh Tổng Nixon đề cử làm trưởng phái đoàn Mỹ đánh vô mồm ở Ba Lê, một hãng thông tấn Mỹ đã đánh điện cho phái viên ở Sài Gòn điều tra xem dân Đại Ngu còn nhớ đến Cao Bảo Lộc không, còn nhớ cái thành tích lật nhào Tổng Phê không?

Dân Đại Ngu, tuy mang tiếng là ngu, nhưng đầu đến nỗi chóng quên như dân Mỹ, mới mấy tháng trước còn leo lên cam kết với đồng minh thế nọ thế kia, mấy tháng sau đã chửi loạn cào cào.

Dân Đại Ngu chẳng những không quên ông Cao Bảo Lộc, mà trái lại, còn nhớ rất kỹ, và quá rõ.

Nhớ rằng ông là người luôn luôn trong cái thế vôi vàng hấp tấp. Năm 1963 ông đã

đến VN một cách vội vã, vào một đêm tháng tám, trước cả ngày dự định. Mấy tháng sau, khi đã hoàn thành sứ mạng thanh toán gia đình ông Tổng Phê, ông đã về cố quốc bá cáo thành tích. Gặp đúng lúc TT nước ông bị ám sát chết, ông không ở lại đưa ma, mà vôi vôi trở lại Đại Ngu ngay. Bây giờ, được cử làm tướng đánh vô lười, ông đã vôi vàng sang Tây không kịp tham dự lễ nhậm chức của xếp lớn.

Ông luôn luôn vôi vàng, và toàn là vôi vàng vì con dân Đại Ngu.

Thằng dân Đại Ngu, chẳng những vẫn nhớ ông có công lật nhào anh em ông Tổng Phê, mà còn có công lật nhào cả đảng Dân Chủ, đem thắng lợi cho đảng Cộng Hoà.

Năm 1960, liên danh của ông

bị liên danh Kennedy-Johnson đánh bại, ông cay lắm, ông đã sang Việt Nam để phục thù. Ông lật nhào anh em Tổng Phê để chánh quyền dân chủ, ào ào kéo quân vào Đại Ngu. Chiến tranh ngày càng lớn. Và chính chiến tranh Đại Ngu đã đuổi đảng Dân Chủ ra khỏi toà Bạch ốc. Thế là kẻ thù của ông đã ra đi, nhường chỗ đảng ông cầm quyền.

Bây giờ thì ông có đường lắm rồi.

Người xưa thường nói "quá tam ba bận", ông đã hấp tấp ba lần cho Đại Ngu rồi đấy. Bây giờ, nếu ông hấp tấp kỹ vào hiệp định đình chiến, mà không kịp đợi sự chấp thuận của đồng minh, thì dân Đại Ngu không để yên ông đâu. Không phải chỉ có mấy cái biểu ngữ "Cabot Lodge go home" của "ruồi tái béo" tặng ông, mà cuộc đời chính trị của ông cũng sẽ đi dút.

ĐẦU LÃO VỀ CÁI GỌI LÀ CỜ CỦA MTGP TREO TRÊN THÁP NHÀ THỜ ĐỨC BÀ BALÉ

Vụ cờ quạt ở bên Tây, vẫn còn gây sôi nổi. Đêm ngày 18 rạng 19 tháng 1, cái gọi là MTGPNM đã đem một lá cờ khổng lồ treo trên ngọn tháp nhà thờ Đức Bà Balé. Phú lít Tây đi máy bay đánh du xuống mới xé nổi. Khi cái gọi là MTGP được phú lít Tây hỏi đến, đã chối bay chối biến, không dám nhận. Một tuần lễ sau nhân ngày có phiên họp khoáng đại đầu tiên, nhóm liệt kiều Quốc gia đã cướp được một lá cờ của phe Cộng, đem về xé và đốt đi.

Trong vụ cờ quạt kể trên, tất cả các phe đều chơi dở ẹc.

Ngu nhất là bọn Tây mũi lõ. Hi hục tiếp đãi cái gọi là Mặt Trận Giải Phóng chúng đã chẳng mang ơn thì chớ, lại còn làm nhục bằng cách đem cờ lên

máng chót vót tại một di tích lịch sử đồng thời, là chỗ tôn nghiêm. Mấy anh phú lít mũi lõ dở đến nỗi cứ máng từ đêm thứ bảy, mà mãi chiều chúa nhật mới xé được.

Ngu hơn một bậc nữa, chính là cái gọi là MTGP. Sau khi treo cờ, biết là hổ rồi, thì phải vôi vàng hô hoán lên rằng có kẻ khác đã làm như vậy để hại mình, để dân Tây hiểu lầm vân vân. Đảng này

treo xong nghệt mặt ra mà đợi đến khi phú lít lấy lời khai mới chối bay chối biến, thế là đốt, không biết chuyển bại thành thắng,

Các Việt kiều quốc gia ăn cướp cờ của cộng mà xé đi, nhưng thế cũng không hay. Tuy có thỏa mãn

tự ái được chút xíu, nhưng không có lợi mấy. Đáng lẽ chẳng những không nên ăn cướp cờ của chúng, mà còn nên xúi chúng, hoặc tình

nguyên giúp chúng treo thật nhiều cờ. Từ những nơi quan trọng như di tích lịch sử đến những nơi thò như nhà tiêu công cộng nơi nào cũng cắm cờ cộng sản hết. Thế là dân tây sẽ nổi xung lên, sẽ xé nát cờ CS, và đem gây gộc lòng bọn chúng mà thanh toán. Nghĩa là ở bên Tây, ta nên dùng bàn tay lông lá của Tây mà diệt cộng, hơn là ta tự tay làm lấy.

Nhất là bà Nguyễn cao Kỳ, không nên xuống đường thả dao CS. Làm như vậy không có lợi

chiến tranh bằng mồm xuống thang ở bên Tây và leo thang ở đại ngu

Theo một nguồn tin Tây Phương thì các phe liên hệ ở hòa đàm Balé đã thỏa thuận ngầm với nhau là chấm dứt chiến tranh bằng mồm. Nghĩa là trong các cuộc họp báo, cũng như tại bàn hòa đàm, hai bên cùng dùng những lời lẽ đứng đắn, cảm không được xài văn chương sùng sượng.

Trong khi ấy, tại quốc nội, chiến tranh bằng mồm lại có vẻ tái phát mãnh liệt. Sau vụ đầu khâu kịch liệt giữa cựu Tổng Trưởng Thống Tin, phủ phó Tổng Thống và VT X về vụ sa thải 12 nhân viên mà chiến trường là màn ảnh Tivi, lại mới xảy ra vụ đầu vô mồm giữa Thượng Viện và Bộ ngoại giao, Ngày 22-1, Thượng viện họp để

thảo luận về việc đề cử vôi đại sứ kiêm nhiệm thêm nhiệm vụ trưởng nhiệm sở ngoại giao ở mấy nước Bắc Âu. Nhân dịp này, mấy kẻ

thù kinh niên của bộ ngoại giao đã nhảy xổ lên diễn đàn đá quan Ngoại Thành toi bởi sí quách. Có Nghị quả quyết là quan ngoại bất lực. Nghị đực làm sao biết người ta bất lực? Có Nghị đếch biết thời Hồng Bang nên ngoại giao nó ra sao, mà dám quả quyết nên ngoại giao hiện tại bất nhất kể từ thời Hồng Bang đến nay.

Quan Ngoại Thành, tuy cũng ở lò Thượng viện mà ra, nhưng lần này nổi sùng, bèn tung chương đáp lễ. Rằng các nghị mớ, mớ, mâu thuẫn, khiếm nhã, không thêm chấp v.v...

Chắc mấy nghị bị sửa lưng sẽ phản công. Mang danh "bất khả xâm phạm" chẳng lẽ chịu lép một bề. Đánh nhau khoẻ đi cho nó vui. Thời buổi này nếu không làm được gì hữu ích, thì ít ra cũng nên chăm chỉ trong "sứ mệnh" mưa rồi chửi bậy để giúp vui bà con.

TIN GIỜ CHÓT (tiếp theo trang 4)

làng báo mang tiếng xấu, thì xin phép quý vị để bọn Con Ong thích quý vị dám ba phát. Nhược bằng nhà nước đã đã vu oan cho quý vị, thì bọn này xin phép chính nhà nước để bình quý vị.

Xin ông "Tú ướp tôi" chớ phụ lòng mong mỏi của tụi này.

CÁI KÊ DÊ NGÔNG

ĐẤT NƯỚC GIAO CHỈ VẮNG BÓNG LÍNH MÈO...

Một người bạn tôi chơi với tôi, mang theo một bộ mặt bí hiểm. Tôi tưởng rằng trời sắp đến nơi. Nhưng không, anh chỉ hỏi tôi một câu ám ố:

— Nếu Mèo về nước hết, thì liệu cuộc đời chúng ta có thay đổi gì không?

Tôi lấy lại được ngay bình tĩnh. À, thì ra người bạn tôi đang lo chuyện quốc sự. Tôi hỏi lại anh, xin anh xác định lại hai chữ chúng ta. Nếu chúng ta chỉ là tôi và anh, chẳng có thay đổi cái mẹ gì cả. Ước vọng của chúng ta thật nhỏ bé và khiêm tốn. Ngày ba bữa ăn và một giấc ngủ. Còn những cái khác thì có cũng được, mà không có cũng được. Sự thay đổi cuộc sống, nếu không có Mèo ở đây, chỉ ảnh hưởng tới một số người, mà rất may là trong số người đó, không có anh và tôi.

Anh nói tới số tiền viện trợ Mèo anhecho rằng tiền để trả lương công chức, quân nhân ở đây, đều là tiền của Mèo. Anh nhắc lại một quá khứ đau thương thời Ngô đình Diệm, Mèo chỉ cúp viện trợ có một tháng, mà vét hết tiền của ngân hàng cũng không đủ phát lương. Tôi không có cách nào giảng nghĩa cho anh hiểu rằng tiền viện trợ Mèo cung cấp cho Giao Chỉ, tuy rằng lớn thật, nhưng không đến nỗi quá quan trọng như anh tưởng. Đừng tin ở các con số... Nếu những con số đó bằng "đôla" mặt, nghĩa là có thể đếm được, có thể dùng để... mua bán đủ thứ, thì nước chúng ta đã chịu của Cờ Hoa một món nợ lớn. Nhưng cái viện trợ ấy, nó bản lăm, nó hủi lăm. Tiền lương trả cho lính Mèo ở đây, cũng kể như là tiền viện trợ. Mấy cái thứ cũ tích được tính bằng giá tiền những thứ mới toanh, cũng được tính kể là tiền viện trợ... Rồi quần áo rách, rồi gạo Bulgar, rồi bơ, sữa, pho mát, tất cả những thứ ở ngoài có in hai bàn tay bắt nhau thân thiện, những thứ đó cũng được tính ra bằng tiền, kể chung vào tiền viện trợ.

Tôi hỏi:

— Anh nghĩ sao mà lại nói là Mèo sắp rút quân về nước?...

— Thì cái hòa đàm đang tiếp tục họp bên Ba Lê đó. Cộng Sản và Mèo đòi rút quân cùng một lúc. Lính Bắc Việt thì về Bắc. Lính Cờ Hoa thì về nước Tap Chúng Mèo. Anh không theo dõi báo chí hay sao?...

À, thì ra anh ám cảnh bởi cái hội nghị hòa bình ở Ba Lê. Tôi trả lời anh rằng: tôi cũng có đọc báo. Nhưng tôi không tin có sự rút quân như là hai bên đòi hỏi. Lính Mèo rút về nước thì ô kê, có thể kiểm soát nổi, vì dù sao Mèo cũng khác dân Giao Chỉ, một là trắng bệnh, hai là đen thui. Còn lính Bắc Việt rút quân về Bắc, thì thử hỏi rằng ai có thể kiểm soát điều này?... Chẳng lẽ cơ quan an ninh, tình báo làm công việc sưu tra cho từng người để kiểm soát ai là lính Bắc Việt. Không ai đại gì mà làm một công việc đại dốt như vậy, để cho cuộc chiến ở đây đã rắc rối lại càng rắc rối thêm...

Tôi thì cho rằng việc Cộng Sản đòi Mèo rút quân ra khỏi miền Nam, chỉ là một đoàn ái quốc giả hiệu, một đòn tuyên truyền với thế giới. Ra cái điều ta đây bảo vệ xâm lăng. Mèo thì ô kê một tiếng, ký một cái thông cáo chung đàng hoàng, có người làm chứng, có thị thực chữ ký cần thận, coi xem lũ Cộng Sản có khốc tiết lên không?... Vì rằng nếu Mèo về nước hết thì lũ giải phóng miền Nam còn có cơ gì để đánh đấm. Lũ cộng sản Bắc Việt hết còn oang oang cái lỗ miệng trong việc chống Mỹ cứu nước, đánh để quốc Mỹ xâm lăng v.v.. Lúc đó, những trò hề của chúng nó,

tất nhiên sẽ hết ăn khách. Nhưng chúng còn mong xây nổi loạn, làm cho chính quyền bấp bênh không vững, năm ngày thay ba chánh phủ, và rồi tới hồi kết cuộc, chúng sẽ nhào ra nắm chánh quyền... Nhưng chúng nó đã vấp phải một cái khó khăn nhất, là miền Nam này đã tạo lập được những cơ cấu dân chủ vững vàng...

Nói tóm lại là việc đòi rút quân Mèo ra khỏi miền Nam của Cộng Sản, chỉ là một đòn tuyên truyền, lừa bịp, ra cái điều ta đây yêu nước. Và cuối cùng, việc đòi Mèo rút quân, lại không phải là công việc của Cộng Sản, mà lại chính là việc của chánh phủ Giao Chỉ Cộng Hòa.

Kề ra thì đất nước Giao Chỉ này mà vắng bóng lính Mèo thì cũng buồn thật. Các cậu thanh niên Giao Chỉ làm ở các cơ sở Mèo như USAID, USOM, và vài ba hãng tàu bay như AIR AMERICA, PAN AM. hết còn dựa hơi nước Cờ Hoa để trốn quân dịch. Một người bạn coi về nhân viên của một sở Mèo đã tiết lộ cho tôi biết, là nơi cơ sở lớn của anh, có tám trăm hai chục người Giao Chỉ làm việc, thì có tới hơn hai trăm cậu nhỏ đang ở trong tuổi phải lên đường mặc ba thước ka ki... Các cậu nhỏ đã được quan Mèo che chở, nên vẫn sống phây phây ở các thành phố để "ghẹo gái và chọc chó". Không những vậy, lại còn buông những lời rất hỗn xược đối với những người có phận sự kiểm soát an ninh.

Không có gì vô lý cho bằng những thằng dân Giao Chỉ, làm cho những hãng, không thêm đóng một xu tiền thuế cho chính phủ Giao Chỉ như Air America, Pan Am v.v., tiền lương thì cao, quyền lợi thì nhiều mà còn được hưởng đặc ân là không phải thi hành nghĩa vụ quân sự. Cái thói tha và bất mãn là ở những chỗ đó mà ra.

Những kẻ làm giàu trong thời kỳ Mèo ở đây thì có rất nhiều. Tôi vẫn thương các em sở nách ba Giao Chỉ... Các em không giàu vì thế làm giàu. Một em đã tâm sự với tôi:

— Cái tiền mà kiếm được bằng nghề này, nó lạ lẫm anh ạ. Cứ y như tiền được bạc. Vào tay họ thì nó lại ra tay kia. Nếu cứ tính số tiền kiếm được thì nhiều lắm. Nhưng tiền đó chỉ để mua sắm văn vở hay bao một kếp lô can. Và rồi cuối cùng vẫn hết mà cái thân thì nó tã ra.

Sự chỉ thú làm ăn không bao giờ có trong người một em chiêu đãi viên "ma ri sên lên làm bà chủ". Vì cái mặc cảm "ma ri sên" nên các em đã tiêu pha một cách quá nặng tay và... lãng xẹt. Bởi vậy nên sự làm giàu khi có Mèo ở đây, chỉ xảy ra với những anh đàn ông khôn ngoan, dù rằng sự khôn ngoan ấy có một tí lưu manh.

Tôi có được biết một ông Tá nọ, chỉ đứng ở giữa, không cần phải "đổ mồ hôi trán dấm mồ hôi...", mà tự nhiên có một cổ tiền kếp sù lớn. Ngày Mèo mới sang đây, nhờ quen với các anh lớn Mèo, ông ta đã được mời tới, trả một số tiền công khá lớn để khai quang tất cả những thức ăn còn dư lại của Mèo. Ông ta nhận lời... Nhưng khi về tư dinh, ông ta cho mời một ông Ba lâu Cholôn để hòadâm

— Tôi với ông chung vốn với nhau, nuôi một ngàn con heo. Ông sẽ xuất tiền mua heo, làm chuồng. Tôi sẽ cung cấp thức ăn cho heo... Như vậy, tôi khi nào bán thì chia đôi, tôi một nửa và ông một nửa...

Ông Ba Tàu bằng lòng... Thế là ông Tá nọ vừa được hưởng lợi của Mèo, vừa được hưởng lợi Ba Tàu mà chẳng mất một sợi lông nào cả. Ấy cuộc đời nhiều khi đui ngộ người ta như vậy đó.

Những kẻ giàu mà lại giàu thêm thì đó là cái bất công của ông Trời. Tôi không bao giờ ganh tị với những kẻ nghèo mà nhờ Trời, biến thành triệu phú. Như người lao công mà tôi quen. Khi được gọi tới dọn dẹp căn phòng của ông quan ba phi công Mèo ra đi không về, anh đã mang về nhà chiếc vali cũ. Căn phòng đó đỡ dẹp các đồ quý giá để gửi về gia đình ông quan ba nọ rồi, nên anh muốn lấy cái gì thì lấy. Nhưng về đến nhà, mở vali ra thì dưới lớp vải bọc, anh thấy xếp gọn gàng mười ngàn đô la. Cửa Trời cho thì cứ lấy. Anh không dấu diếm chuyện đó và kể lại hết với tôi. Bây giờ, anh đã đường đường là một đảng chủ nhân ông, nhưng anh không quên thuở hàn vi, như vậy cũng đã là được quá rồi.

Kề ra thì đất nước Giao Chỉ này mà vắng bóng lính Mèo thì cũng buồn thật. Hết còn được coi trò khi. Một độc giả ở Đà Nẵng gửi cho tôi một lá thư thật dài, nói toàn chuyện khi Mèo ở Đà Nẵng. Anh gọi là những chuyện đáng buồn Anh nhờ tôi chuyển lá thư lên quan toàn quyền Bàn Cựa và quan Đại nguyên soái A-Bờ-Hăm, nhưng tôi không chuyển. Vì rằng những chuyện anh kể, nó tục quá.

Như là chuyện mấy anh Mèo ngồi trên xe đíp chạy trên đường Độc Lập, thấy đàn bà con gái Giao Chỉ thì huýt sáo rồi cúi xuống, cong cong mấy ngón tay làm một động tác "hỏi thăm chị Năm". Hay là những chuyện sờ mông, sờ đít mấy cô công chức, tư chức trên đường Phan Chu Trinh. Những chuyện đó thì thú thực rằng nó bản quá.

Còn những chuyện đập nón thì cũng nên nói. Phải vừa nói, vừa lay mấy ông lính Mèo. Bạn viết rằng:

Một hôm, tại đường Hoàng Diệu, trước mặt trường tiểu học Sào Nam. Một chú lính thủy Mèo ngồi trên 1 xe chuyên chở của Hải quân Mèo. Xe chạy phom phom, bỗng chú lính thủy cao hứng, ló tay chụp cái nón lá của thiếu phụ đang đi xe đạp rồi ấn mạnh về phía trước. Đang đạp xe, thỉnh lĩnh bị chiếc nón lá xụp xuống che kính mặt, thiếu phụ lạng quang, suýt nữa thì cả xe lẫn người, lăn bổ nó vào gầm xe vận tải.

Cái chuyện dơ tay đập nón thì ở cái đất Sài ghènh này cũng xảy ra luôn... Thôi, bạn ạ... Chẳng bao lâu nữa thì chúng ta cũng xin mang theo một chút măm mui đưa tiễn những người bạn Đồng Minh vĩ đại của chúng ta lên tàu Bô inh về Mèo. Sự rằng lúc đó bạn sẽ nước mắt ngấn, nước mắt dài, ôi, cái cảnh biệt ly sao mà buồn vậy!...

Không có Mèo ở trên đất nước Giao Chỉ, biết đâu chúng ta không thực thi được Đại đoàn kết dân tộc. Ông chủ trường Anh vẫn với ông Quý tộc, chắc sẽ bắt tay thân thiện. Hết còn người muốn học Anh văn, ông chủ trường sẽ đòi dài người ra. Ông Quý tộc sẽ hết viết báo Mèo vì làm gì còn có độc giả. Chẳng lẽ in báo Mèo để rồi mượn tàu bay chở sang Mèo bán à?... Hai ông sẽ bắt tay nhau thật chặt và cam kết với nhau một câu tiếng Mèo cuối cùng: not to be sold or donated...

Lúc đó, chắc sẽ vui về cả làng...

KÊU GỌI LƯƠNG TÂM GIÁO CHỨC TIỂU HỌC

(tiếp theo kỳ trước)

Như đã nói, học sinh Tiểu học ngoài việc học chữ còn phải được chăm sóc kỹ về mặt tinh thần. Trẻ con mới 5, 7 hay 10 tuổi ví như một loài măng vừa vươn mình trong nắng gió, người chủ vườn muốn có một cây tre tốt phải chăm sóc uốn nắn măng non thật kỹ lưỡng, tế nhị. Nếu để nó lớn lên theo thiên nhiên, cũng được, nó cũng là cây tre, nhưng là một cây tre cong queo không dùng được gì.

Trẻ con cũng vậy. Dạy chữ mà không dạy nghĩa. Dạy học mà không dạy hạnh hoặc dạy theo lối lấy cơ thì tương lai chúng sẽ như một cây tre không được uốn nắn từ thuở còn măng.

Học sinh bậc tiểu học bây giờ được dạy dỗ như thế nào? Thành thật mà nói rằng trừ một thiểu số trường tiểu học dạy dỗ kỹ, đa số còn tại đều làm công việc lấy cớ.

Các em nhỏ ngày nào cũng cắp sách đến trường. Trên danh nghĩa các em có đi học đầy đủ. Trong khi thực tế sự học tập tiến triển rất chậm. Các bậc phụ huynh thừa biết như vậy nhưng không thể cho con đi học trường tư vì thiếu phương tiện.

Dân Vía Hè tôi có một đứa con gái nhỏ. Tuicho cháu vào học trường tiểu học công trong Cholon. Theo thói quen mà tôi dạy cháu ở nhà, khi đi cũng như khi về đều phải chào cô Giáo. Cháu làm đúng như thế và một hôm cháu cho tôi biết: Con nghe lời bà cô giáo rầy con.

Hỏi tại sao, cháu nói: Cô giáo biểu đừng thưa gọi mất công.

Tôi chỉ biết thở dài. Một hôm khác cháu về nói: Mấy đứa cùng lớp hay đánh con. Con thưa cô, cô lại đánh con. Hỏi tại sao, cháu nói Cô giáo đang nói chuyện biểu đừng thưa một lộn xộn.

Như vậy là nghĩa làm sao? Nhà trường dạy cho cháu được cái gì? Chưa kể thỉnh thoảng cháu phải nghỉ vì lý do người dạy cháu học bậc riêng!

Bậc làm cha mẹ có con em học trường công sẽ phải trách ai đây? Trách nhà nước hay trách cô thầy giáo? Thật ra, mọi lời trách cứ lúc này đều trở nên vô

nghĩa. Trước hết tôi xin nói về các cô, thầy giáo. Lương của một giáo viên bậc tiểu học hết sức khiêm nhượng. Trong thời buổi vật giá cao đồ này đồng lương của một giáo viên không đủ để cho người đó an lòng với cuộc sống.

Chính vì cuộc sống thiếu kém mà người trong cuộc đã tự chán nản về oải với công việc hằng ngày. Từ đó người thầy giáo dậm ra quên hẳn thiên chức của mình.

Suy luận một cách gàn hơn cho cuộc sống, người ta nghĩ công nhân hạng thường của ngoại kiều lương cũng gấp ba bốn l giáo viên. Làm nghề gõ đầu trẻ, bán cháo phôi làm gì với đồng lương chết đói? Vì còn một ít sĩ diện, người ta không từ bỏ việc dang làm để đi làm công nhân cao ngoại kiều, nhưng tự nó đã thủ nhận hết sự tình.

Nếu nói vì sao như nước không trả lương cao để các giáo viên đủ sống ngò hầu hăng say trong công việc? Điều này không phải trong một ngày hay một tháng thực hiện được. Muốn trả lương cao cho giáo chức nhà nước còn phải dựa vào Ngân Sách Quốc gia, nhiều hay ít. Mà ngân sách QG có được dồi dào hay yếu kém đều tùy thuộc vào nền kinh tế quốc gia.

Một nước chiến tranh gần 1-4 thế kỷ, nền kinh tế chỉ còn được trên sách vở thôi.

Cái vòng lẩn quẩn đó đã trôi buộc nhiều người, nhiều giới. Giáo chức cũng không nằm ngoài vòng lẩn quẩn đó.

Lý và những nguyên cơ phụ thuộc đã trở thành vô nghĩa. Bây giờ chỉ còn có tình. Dân Vía Hè tôi kêu gọi giáo chức, nhất là giáo chức bậc Tiểu học, hãy tạm quên đi phần vật chất phiến toái, đem sự cao đẹp của tinh thần giúp các trẻ em đạt kết quả bước đầu trên đường học vấn.

Người đời có thể phụ công quý vị. Thực tế có thể phủ phàng với quý vị, nhưng lương tâm quý vị không phản bội quý vị, đã quý rồi. Đưng vì ngoại cảnh mà quên thiên chức của mình.

(kỳ sau tiếp)

về vụ chủ báo dâng kiến nghị xin vé máy bay.

Tuần trước, tên Nà Cầu đã cầm tờng lối cổ hai cái, nghiệp đoàn Ký Giả cũ lần lần bọn chủ báo bóc lột cho vào Phú De Giao Chỉ, vì chủ báo «đều» tranh cả quyền xin xỏ vé máy bay đi Balé với thợ viết, mà cả hai cái nghiệp đoàn cứ đứng ì ra đó ngậm miệng, nếu không phải là vừa đi vừa phớt tỉnh nhai si vin gum, hay là ngồi đực mặt ra để cười hi hi.

Nhưng Sứ Voi xin phép phản đối Nà Cầu một phát mặc dù các cụ có dạy rằng «gà cùng một tiệm chó hoài đá nhau», và mặc dù chẳng được nghiệp đoàn nào, hoặc chủ báo nào, chỉ cho tí «pôn» nào.

Phải phản đối bởi vì ông Nhà Nước bố thí vé máy bay cho chủ báo như thế là đúng... sách rồi, Nà Cầu mưu mô xách động thợ viết nhóm dấy ngựa tay là sai.

Trước hết, đã là thợ viết thì không có quyền được ngựa tay, kể cả ngựa tay «cốc» vé máy bay phước thiện. Nếu ông nhà nước thấy cần có sự hiện diện của thợ viết ở cuộc hòa đàm để «âm hộ» cho các Tô Tân, Trương Nghi của ta, thì ông ấy phải cho vòng cho lọng tới khiêng thợ viết sang đó mà múa bút. Không thì thôi, mớch đi là để «lâm» chứ đâu có phải để «chơi» mà phải xin với xỏ?

Nếu ông Nhà Nước mà záng mắt, thì ít ra ông ta cũng dấthấy những tên «ngủ a tay xin vé» từ khi có hội đàm sơ bộ đến giờ đã giúp ích được những gì cho hòa đàm? Này nhé: Tin tức mỗi ngày đã có hãng thông tấn AFP, UPI, AP, Reuter, các đài BBC, VOA, l o hờ rồi. Con viết phóng sự hay những chuyện bên lề hội nghị thì có khó gì đâu? Cứ ôm mặt chống báo Tây về quảng cho bọn thợ viết, chúng nó phải lo xào nấu làm sao cho độc giả tưởng rằng ông chủ báo ngồi còm còm ở Balé đích thân viết bài gửi về, thế là chu! Như thế, thằng khốn lìn nào đi Tây mà chẳng được, cần gì phải có mặt những tên thợ viết chánh hiệu bà lang trợ?

Nhưng chính vì thế, ông Nhà Nước đã được mô tả là sáng suốt khi bố thí vé máy bay cho chủ báo hơn là cho thợ viết. Vì nếu cuộc hòa đàm đã không cần đến sự theo dõi hay viết lách gì của dân nhà báo Giao Chỉ, thì những kẻ được «mua mớ đi Tây» còn có sự mạng nào cao cả hơn là mớ vé xóm Mộng Mạc «trả thù dân tộc»?

Phải làm, cần phải đem «sinh tử phù» (thứ chính

công OKINAWA nhập cảng vô Saigon) sang cấy vào tử huyết của bọn dâm non, cho thế hệ tương lai của dân phú láng xa để ra toàn là quái thai mất lời miệng méo. Để bù lại cái tội đã dâm đó, hộ áp bức dân Giao Chỉ suốt 100 năm. Cũng như cần phải góp thêm tiền cho ông chồng của cô đào Grace Kelly phát triển thêm nhiều sông bạc mới, để dân Phú Lăng Sa sa dọa hơn nữa rồi có ngày tất cả đều phải bán vợ đợ con. lúc đó dân Giao Chỉ tha hồ lấy vợ «đầm».

Dĩ nhiên, muốn tiến hành hai cái sứ mạng ấy thì phải có nhiều «đôn», mà đã so «đôn» đương nhiên thợ viết phải rút lui, nhường chỗ cho chủ báo. Vậy thì thợ viết còn tranh đấu tranh đấu làm cái khi mớch gì? Chẳng lẽ sang đây chỉ để đi một vòng métro gọi là du lịch Balé rồi lại xách quần về không, có phải là phí cả vé máy bay phước thiện không?

Và lại, xét kỹ ra, thợ viết có hai cái nghiệp đoàn thì l cái đã bị Hội chủ Báo cho Anh Hai sang «nằm vùng» nằm mẹ nó cái chức chủ tịch cho từ khuya bây giờ nghiệp đoàn ấy họ he dài còm chim, lờ ra bà chủ báo Chi Hai! bà nói em tam bành rồi bà biết... vật rầu ai đây, chẳng lẽ là Nà Cầu? Còn cái nghiệp đoàn kia, có ông chủ tịch Nguyễn Trọng thì đã thay mất tất cả đi ngao du sơn thủy chán ra rồi, ông tông thư ký Thanh Thương Hoàng lại đang rầu rĩ vì nhẩy lựt vô Giám sát Viện, kiếm đâu ra mặt nàonữa để đi... ngựa tay?

Nhưng cũng may là mấy ngày gần đây, bỗng dưng có tin ông Nhà Nước tốp các nhà báo từ lại chỉ cho nhà báo công đi Balé, Thế là đỡ phiền. Âm mưu của Nà Cầu toan xách động hai cái nghiệp đoàn cũ lẫn vô hình chung bị bóp chết trong trứng nước, và nhờ vậy chủ báo thợ viết cũng được bình đẳng tham dự hòa đàm Balé... qua các làn sóng điện! Vui sướng thay và đỡ khổ biết bao!

HAI CON ĐƯƠNG SONG HÀNH ĐỤNG NHAU CÁI... CỐP!

Nếu có thể tin được ở một nguồn tin radio «Catinat» (thứ thiệt chứ không phải thứ trên tờ báo nọ đâu), thì mấy ngày gần đây ông «chủ báo» Anh Hai vừa xin được có một gạt đờ cơ, đúng theo qui chế dành riêng cho các VI-AL-PI (VIP.)

(XEM TIẾP TRANG 5)

LÊN : ĐAISŨ ... XUỐNG : TIỂU ĐIỂM

Người xưa có câu : Tiên vi quan, Đại vi Sư. Người thời nay, trong khi các nấc thang giá trị đã đổi thay, kẻ lên Voi không biết lên sao cho đẹp mắt, mà kẻ xuống chó cũng không biết xuống cho đúng kiểu... giang hồ. Khiến làng báo Saigon trong ít lâu nay nhưn gmuồn triệu tập một cuộc họp mặt đầy đủ cao thủ của rừng vắn, trận bút, để cùng nhau xét lại coi có nên duy trì mãi quy luật Giang Hồ là : Quyết không đánh người dưới ngựa.

Không thêm đánh kẻ ngã ngựa? Hay lắm, đẹp lắm. Nhưng, như trên đã nhận định, thời nay, kẻ xuống chó không còn biết xuống cho đúng kiểu, mà khi chúng lên Voi chúng lại từ trên mình Voi nhờ những bãi nước miếng quá nặng mùi xuống thiên hạ, do đó, nếu cao thường vắn trận bút cứ giữ mãi quy luật không thêm đánh kẻ dưới ngựa, thì e rằng, không còn cách nào để cảnh cáo những kẻ đang lên Voi chớ có ngồi trên mình Voi mà nhờ cậy nhờ ba, mà có khi còn bị người đời chê cười thảng cậm bút là những đồ gàn?

Làng báo Âu Mỹ đã mệnh danh các ký giả khixuất ngoại, là những nhà ngoại giao không chức tước (Diplomater sans titre officiel). Những ký giả Giao Chỉ, khi được cấp vé máy bay để sang Balé theo dõi cuộc hội đàm bên ấy, không biết có còn được coi là những Sứ Thần không ủy nhiệm thư nữa không? Chỉ biết rằng một vài thông cáo gần đây, đã tạo nên tiếng vang không mấy đẹp về tư thế của những Sứ Thần không ủy nhiệm thư của miền Nam tại Balé. Có kẻ đa nghi sẽ nghĩ rằng, phải chăng tại Balé đang có nhiều câu chuyện bên lề mà người ta không muốn những chứng nhân của thời cuộc tức các ký giả được thấy tận mắt và nghe tận tai. Tỷ như những câu chuyện mà Con Ong đã kể lại trong mục Phú De Giao Chỉ, theo lối tường thuật «bên lề» của anh chàng Đạm Phong?

Ngoài Đạm Phong ra, một ký giả khác, cũng vừa từ Ba Lê về Saigon đã kể cho Vệ Tểu nghe câu chuyện bên lề, đại khái như sau:

— Một vài sinh viên VN theo phe Quốc Gia hẳn hời chớ không thuộc loại ăn cơm để quốc, thờ ma cộm sần, khi được một nhà báo Saigon gặp bên Ba Lê, đề nghị, các anh sinh viên bên này phải tích cực tuyên truyền, bênh vực người quốc gia mới là phải đạo, đã trả lời:

— Chúng tôi biết ăn làm sao nói làm sao bây giờ, khi tại Ba Lê này, nhan nhản những ông hôm qua còn trên Voi, nay vừa xuống Chó là vội vàng mua nhà, mang vợ con sang sanh sống luôn ở nơi đây, không mơ tưởng gì đến chuyện về nước nữa? Nước nhà bên ấy ra sao mà mấy ông bỏ đi không chút tiếc thương làm vậy? Khả

một nỗi, là giá cứ sống âm thầm đời chánh khách lưu vong cho qua ngày đoạn tháng, thì còn đỡ nhục, đằng này Ông nào Ông nấy, vừa trên mình con Voi xuống là vội vàng mở ngay một quán ăn, vui lòng chovợ con và bạn thân mình đóng vai bởi từ điểm hầu hạ kẻ có tiền vào quán ăn nhận một cách quả là mất dạy, mà dạn, hết biết nhục là gì? Tường tượng một Ông hôm qua còn là đại diện - rỗng lảnh sự - canh chánh phủ De Gaulle, hoặc một ông khác, hôm qua còn là sứ thần gì đó, mà nay bị mất chức, đã không tuân theo kỷ luật quốc gia mà về nước nhận công vụ mới còn tro trên ra mở ngay tại Balé này một quán chạp phở hay một quán ăn, thì thử hỏi, còn trông sao nổi?

Lời người đi xa trở về kể lại cho Vệ Tểu nghe như vậy đó, Vệ Tểu chỉ còn biết vạch đầu gối lên mà tâm tình cho đỡ bực mình.

● Đầu gối của Vệ Tểu mới cười mà bảo rằng:

— Nếu chỉ có mấy ký giả muốn sang Pháp làm phóng sự mà còn phải đệ đơn, để được điều tra kỹ lưỡng nọ kia, thì từ nay, muốn gọi ai đi làm lãnh sự hay Đaisứ xứ người, cũng nên điều tra kỹ gấp ngàn lần. Và, bước phải thì trước khi đi nhậm chức, Xin thề, bị gọi về lúc nào là về ngay tức khắc, đưa nào khi bị gọi mà ở lại Ba Lê để mở tiêu điểm, thì Trời sẽ làm cho từu điểm của nó vắng tanh vắng ngắt, vợ con nó làm bởi không được một xu buộc boa..

Có thể như vậy, mới may ra hết cảnh lẩn Đại Sứ, xuống tiêu điểm, các kiểu bào ta ở Ba Lê khỏi bị ngược lầy.

Đầu gối ta đề nghị lời thề ấy, nhưng hồi đầu gối của ta ơi, nếu bất cứ lời thề nào cũng hiệu nghiệm, thì cuộc đời này đã đẹp đẽ từ lâu, và Vệ Tểu, hà tất phải vén đầu gối lên mà tâm tình cho đỡ bực.

NÀ CẦU
cầm trong

PHÚ ĐỀ GIAO CHỈ

MỘT LỜI BUỘC TỘI ĐÁNG NẮM LÒNG BẠN VIẾT HỒN

Nền đệ nhị Cộng Hoà đã tặng báo chí, đệ tứ quyền ở Giao Chỉ, nhiều kỷ niệm. Kỷ niệm thứ nhất là ông Tôn Thất Thiện, cựu Tổng trưởng Thông tin đã đóng cửa có hạn định một số nhật báo với lời buộc tội hùng hồn « dùng văn chương thô bỉ ». Văn chương thường phản ánh xã hội. Người ta đã suy từ văn hoá cực thịnh hay cực suy của thời đại mà kết luận thời đại đó tốt hay bù đầu, khi tốt. Nói tới thời thịnh Đường bên Tàu, người ta nghĩ ngay đến thi bá Lý Bạch mãn thơ mà những tai to mặt bực cỡ Cao Lự Sĩ phải cởi giày, mài mực. Vua trọng kẻ sĩ, kẻ sĩ sẽ làm đẹp cho chế độ với điều kiện chế độ không mấy thời.

Chế độ các kẻ thì văn chương sức mấy mà chẳng thô bỉ. Cho nên, chế độ thông tin của ông Tôn Thất Thiện kết án báo chí dùng văn chương thô bỉ, báo chí không buồn. Báo chí chỉ phản ánh thời đại. Thời đại nó thô bỉ, tự nhiên báo... viết bần. Kỷ niệm thứ hai dành riêng cho Hồ văn Đồng thời. Hẳn bị Thông tin kết tội « xúi dục tội ác ». Bỏ mẹ, thì ra Hồ văn Đồng là tên nguy hiểm. Chính vì hân mà Saigon xảy ra bao vụ hiếp dâm, ám sát, tổng tiền ! Lời buộc tội đáng nằm lòng bạn viết báo hân ở Giao Chỉ ta. Nà Cầu sợ lắm. Đành vì vút thêm. Lại thôi.

Thưa bạn đọc quý mến,

Thằng nào quảng cáo báo của nó dám viết, dám nói là thằng nói phét, hay chỉ là thằng bồi bút. Bồi bút thì được chủ cho chữ vung tí mọt. Không làm bồi bút, ló ngó mang cái tội « xúi dục tội ác » thì bỏ mẹ. Trong cơn khốn khó này, bạn đọc nên lượng xét. Sống sướng hơn chết nhưng người ta vẫn ham sống dù sống không hách. Đó cũng là lý do tại sao Con Ong hậu bị gây yếu ớt, hiền lành như nai.

NỀN NGOẠI GIAO CHỈ ĐI VỀ ĐÂU ĐÂY

Ông chủ nhiệm Quốc Phong tự « Tú Nếp tôi » vừa đi Tây về. Và cũng vừa bước tội Nà Cầu « gây chia rẽ ». May mà chỉ gây chia rẽ giữa chủ báo và ký giả công nhân theo ý nghĩ của ông « Tú Nếp tôi ». Chủ báo và ký giả có bao giờ đoàn kết đâu vì chủ báo có cái quyền thay ký giả như thay dây tơ và ký giả thì bị đuổi hay không, vắn quai mồm ra chửi chủ báo bóc lột, bắt làm hùng hục như trâu chó. Nà Cầu có lẽ không phải là ký giả, không thích là một ký giả và, kết luận, không hiểu tình nghĩa chủ tớ trong làng báo Giao Chỉ. Vậy xin lãnh những lời mắng mỏ của ông « Tú Nếp tôi ». Xin bàn sang việc khác hấp dẫn hơn.

Theo tin ông « Tú Nếp tôi », nền ngoại giao Giao Chỉ dưới tài lãnh đạo của nhà Tổng trưởng Trần chánh Thành nó tương bản như thế này.

Ông Đại sứ VN tại Thổ Nhĩ Kỳ được lệnh về nước nhận nhiệm vụ mới đã trốn sang Balé mở tiệm cơm để từ địa vị đại diện ngoại giao cho dân tộc Việt trở thành anh bồi bung chả giò, phở tái cho các thực khách. Ông Tổng Lãnh Sự VN tại Pháp được lệnh trở về nước cũng đã bắt mần ở lì tại Balé mở tiệm chấp phở, để đang ở địa vị người giao thiệp với Chánh Phủ Pháp trở thành anh lái buôn giao thiệp với các bà nội trợ Balé. Kề ra làm bồi hay làm lái buôn, không phải là việc xấu, nhưng đối với những ông đại sứ và tổng lãnh sự, là những người đại diện cho VN mà lại bỏ xứ VN đi làm bồi, làm lái buôn ở nước ngoài thì đó là một chuyện thể thâm, ô nhục cho dân tộc. Người dân Pháp sẽ nghĩ gì về những người đại diện của ta ở nước ngoài? Việt kiều và sinh viên của ta ở Pháp sẽ trả lời sao, khi người đại diện họ ở nước ngoài có hành động phản lại Tổ Quốc?

Có điều đáng ngạc nhiên là sự phản bội của ông đại sứ Đinh Văn Kiều tại Thổ Nhĩ Kỳ và ông tổng lãnh sự Ngô Tấn Cảnh tại Pháp đã không được chánh phủ ta lên tiếng giải thích. Có thể là bộ Ngoại giao không kiểm soát được nhân viên, ai ở ai đi không hay biết, nên tưởng lầm là ông Kiều và ông Cảnh còn đi « tiểu ngao giang hồ » trước khi về nhận nhiệm vụ mới? Cũng có thể là bộ Ngoại giao đã hiểu rõ « sự ra đi » của các ông đại sứ, tổng lãnh sự, nhưng vì không tiện giải thích, nên cứ để tình trạng êm ru, coi như đó là chuyện không đáng kể.

Thật ra, một cá nhân ông Đinh Văn Kiều hay một cá nhân ông Ngô Tấn Cảnh không có gì đáng kể, nhưng điều đáng kể là chánh phủ phải có thái độ rõ rệt đối với những kẻ đào ngũ trốn tránh trách nhiệm. Không thể tha thứ cho những kẻ, khi được hưởng thụ thì hô to « Việt Nam Cộng Hòa muôn năm », còn khi mất chức hoặc bắt mần, thì lại bỏ rơi quê mẹ, trốn đi sống ở nước ngoài với số tiền ăn cắp, bóc lột của dân chúng trong thời gian làm lớn. Chánh phủ cần phải giải thích cho dân chúng trong và ngoài nước biết đó chỉ là trường hợp cá nhân của một vài con chiên ghê trong chính quyền quốc gia. Chánh phủ cũng cần phải truy tố những con chiên ghê đó ra tòa và tuyên xử một cái án thật nặng, dù là kiếm điện, để làm gương cho những phần tử cầu an, chủ bại đang làm le bò nước trốn đi ngoại quốc, và cũng để chứng tỏ với dư luận quốc tế là pháp luật của Đệ Nhị Cộng Hòa không dung tha những phần tử xấu xa như các ông Đinh Văn Kiều và Ngô Tấn Cảnh.

Nghĩa là Trương Nghị, Tô Tấn thời nay, khi chán dùng đầu môi mấp mấp: « múa võ » cho tổ quốc thì đi... làm bồi như mòng xừ đại sứ Giao Chỉ ở Thổ Nhĩ Kỳ. Tục ngữ có câu: « Thấy nào tở ấy ». Ông Trần Chánh Thành đang là xếp chúa nền ngoại giao. Liệu ông ngoại đã tìm được cái nghề gì khi chán ngoại giao? Nếu không, ông phải làm việc đi chứ. Ông để các nhiệm vụ ngoại giao tại nước ngoài bê bối thế mà chịu nổi ư? Chẳng lẽ, người quân tử Giao Chỉ bịt tai không nghe ai... chửi xéo mình!

CHÚ Ý. Nà Cầu bực khét ông Quốc Phong và quảng cáo báo Tiếng Vang rồi đây nhé! Âu oán giang hồ kể như xong. Từ nay không dám đụng đến lòng chân Hội Chủ Báo nữa. Hội này to lắm. Nhưng hơi hèn ở chỗ không hội viên nào dám bênh vực báo của ông Chủ tịch bị tội « xúi giục làm tội ác »! Mà chỉ đi tranh đấu vé máy bay, một cuộc tranh đấu không làm cho làng báo... anh dũng tí nào hết « chọi ».

CHỈ HÁCH NẾU KHÔNG THÊM

NGŨA TAY ĐÓN PHƯỚC THIỆN

Nhà nước mới ra một vài tiêu chuẩn chọn lựa ký giả tư nhân sang Paris sẵn tin hòa đàm.

- Phải có giá trị cá nhân.
- Phải có lập trường chống cộng.
- Tờ báo ký giả cộng tác cũng phải có lập trường chống cộng và có... giá trị.

Nhà nước chỉ cái vé máy bay « aller et retour » cho ký giả và chủ báo thì có quyền đòi hỏi điều kiện. Nhà nước đúng. Nhà báo không nên ỉ ôi, mai mỉa. Không lẽ chỉ vé máy bay cho những anh ký giả viết cái tin chó chết không xong nhưng chỉ giỏi tài luân lạc, gái gáy sang Paris dạo... Công Sản? Không lẽ chỉ vé máy bay cho những anh chủ báo lá cải, xuất bản ngày hai ngàn số mà trang 4 toàn là quảng cáo thuốc lậu, thuốc trị, sa trôn trê? Chúng ta đang có bốn tờ báo giành nhau cầm đèn đỏ, Nhật báo cả. Đều bốn nhật báo này tôi thì Vô Tuyến Truyền Hình hết báo đề...

điểm báo! Nên quý vị chủ nhiệm đã gắng sức phấn đấu... sống. Một vị đã nhờ ơn mưa móc nhà nước, qua Paris và về... nhận định cuộc hòa đàm. Kết quả không có ai đọc! Sự thật nó thâm như vậy. Nhà nước bày ra tiêu chuẩn trên là đúng.

Muốn không bị lệ thuộc vào tiêu chuẩn của nhà nước, ký giả và chủ báo hãy bỏ tiền túi mà mua vé máy bay. Và, như thế, chỉ có chủ báo mới dám hách. Ký giả hách làm quái gì nhỉ? Hách với cái túi rỗng ư? Về điểm này, chủ báo và ký giả khó... đoàn kết vì không bình đẳng!

CÁC ÔNG BẢO TRÌ VÀ CUỘC SÁNG CHẾ MÁY BAY NHI ĐỒNG.

Mấy tuần trước, người ta đã được đọc trên các nhật báo một tin sáng chế máy bay phản lực tí hon của một ông tá ở một không đoàn nọ. Và người ta rất hoan hỷ khi đọc tin một em bé dùng máy mô đi lét sáng chế chiếc ô tô nhỏ! Riêng một số phi công thuộc không đoàn có nhà sáng chế máy bay tí hon thì không hoan hỷ chút nào. Ngày nào họ cũng phải bay đi lũng địch, diệt địch. Số phận họ gửi vào máy bay của họ. Và máy bay của họ là máy bay của tổ quốc. Đồn rằng, nhiều vết thủng của máy bay chiến đấu không được bảo trì sắc sóc kỹ lưỡng. Đồn rằng rất nhiều khi vết thủng nhỏ chỉ được vá sắt và dán bằng băng keo. « Xi cốt »! Trong khi đó các ông bảo trì đề thì giờ vào việc sáng chế máy bay đồ chơi là việc rất vô tích sự trong thời chiến. Nhưng muốn trình diễn lấy điểm tướng vung, thiết tưởng, người ta không nên huênh hoang bằng cách bắt quý vị báo chí... lín h lẩn xê tin tức quá màu mè rieu của khi mà sự sáng chế chỉ bò dưới đất như cái ô tô! Hãy lo bảo trì phi cơ của các phi công chiến đấu, đó mới là công tác đáng hoa... nghênh của quý vị. Muốn làm đồ chơi, chịu khó chờ thời bình.

Nà Cầu viết mẩu bài này theo tin tức... đồn đại. Và sẵn sàng đăng tải những bài thanh minh thành nga của nhà sáng chế với điều kiện bài viết chớ dài quá.

BỊ CHỬI KHIẾP QUÁ

Từ sau số tái xuất giang hồ, mỗi ngày Con Ong nhận được hàng trăm bức thư chửi bới tàn nhẫn. Nội dung những bức thư xin tóm tắt:

— Đồ hèn, khiếp nhược, không dám chửi bới mạnh như thời tiền bị gậy.

— Hoặc hung hăng dễ chết vinh, hoặc tự ý đóng cửa, đừng sống hèn chết môn.

— Thất vọng vì Con Ong nhu nhược,

— Không thêm đọc nữa tuy vẫn mua,

Anh em Con Ong thấm thía vô cùng Toà soạn đã họp và quyết định:

— Giải tán « nội các Thương Sinh » vì nội các này cầu an, hưởng thụ. Ngay từ số này Thương Sinh bị « cách chức ». « Hiến pháp Con Ong » sửa lại, ông Minh Vô chủ tiệm kiểm đầu bếp.

— Từ số tân niên sẽ hung hăng con bọ xít theo truyền thống « không sợ đũa nào sứt cà » Nếu số tân niên không nổ mạnh, chửi ác và để bạn đọc chê Con Ong sẽ tự ý đóng cửa.

Vậy bạn đọc hãy chờ Con Ong trở về dĩ vãng hiền hách, bắt đầu từ số tân niên Con Gà.

In tại nhà in Dân Nguyễn 54 Võ Tánh Saigon
Quản Nhiệm: NGUYỄN-VĂN-MINH

CHỦ NHẬT, 2 - 1 - 1969 (16 THÁNG 12 CON KHỈ)

Một đàn cóc lớn, cóc bé, cóc thầy, cóc trò, cóc điếu đóm trong giai phẩm Tết lừng lẫy

CON ONG CON GÀ

Sẽ triển lãm tại các sạp báo toàn quốc

- * MỘT GIAI PHẨM TẾT NHIỀU THUỐC PHÁO NHẤT.
- * BẠN HÃY ĐỌC ĐỂ BIẾT CỐC NHÁI, SÁU BỌ LÊN LÀM NGƯỜI TRONG NĂM KHỈ NHƯ THẾ NÀO.
- * MỘT GIAI PHẨM BỊ CHẾ THÌ HẾT NGHỀ VIẾT BÁO.